

| EP.00 |

ทุกครั้งที ‘เขา’ ขยับ ตัวผมก็ ‘ขยับไหว’ ตามแรงสั่นสะเทือน
บนเอนนาโยกเคลื่อนดูตัน ‘จาบจ้วง’ ลึกซึ่งถึง ‘ข้างใน’

ผมยืนอยู่หน้ากระจกภายในห้องพัก สำนวจตัวเองด้วย
ความรู้สึกที่ไม่มั่นใจเท่าไร คินนี้เป็นคินแรกที่ผมจะออกเที่ยว หลัง
จากที่หยุดพักจากการเที่ยวกลางคืนไปสองสามปี เนื่องจากเหตุผล
‘ส่วนตัว’ บางอย่าง

เสื้อเซ็ดสีดำเนื้อผ้าซาตินถูกเลือกมาสวมลงบนร่างโปร่งบาง
ท่อนล่างเป็นกางเกงยีนสกินนี่แบบมีลูกเล่น ขาดเป็นรูโหว่ที่ช่วงต้น
ขา เส้นผมสีดำยาวระต้นคอถูกเซตขึ้นหนึ่งข้างให้เห็นใบหูด้านซ้าย
ที่ใส่ต่างหูแบบมีโซ่คล้องจากกลางใบหูลงมาถึงตัวแป้นเจาะที่อยู่ตรง
ติ่งหู มันเป็นต่างหูแบบที่ผมชอบใส่ประจำ ยกเว้นตอนที่ไปทำงาน
ร้านสะดวกซื้อล่ะนะ

ผมเช็กตัวเองเป็นรอบสุดท้าย หยิบโทรศัพท์กับกระเป๋าเงิน

และกัญญาแจห้อง เสรีจเรียบร้อยก็เดินตัวปลิวออกจากห้อง ล็อกประตูไว้ ไม่รู้เหมือนกันว่าคืนนี้จะได้กลับมาหรือเปล่า

คำคืนแห่งความใจแตก... อาจจะเวียนมาเยือนผมในรอบหลายปีก็ได้

@ Chill N Drink Club

ผมไม่ได้มีเหตุผลอะไรมากเป็นพิเศษหรือกสำหรับการเลือกร้านเหล้าสักหนึ่งร้าน แต่ร้านนี้เป็นร้านที่แนะนำในอินเทอร์เน็ต มีทั้งส่วนที่เป็นโซนนั่งดื่มชิลชิล และมีทั้งส่วนที่เป็นโซนสำหรับคนชอบเต้นหยอกล้อกับเสียงเพลงและแสงไฟ

เนื่องจากผมมาคนเดียว ผมก็เลยเดินตรงไปนั่งที่เคาน์เตอร์บาร์และสั่งเครื่องดื่มจากเมนูที่สนใจมาหนึ่งแก้วก่อน

“Irish Cream Cocktail ครับ”

บาร์เทนเดอร์ที่ยืนอยู่หลังบาร์พยักหน้ารับรู้และหันไปจัดการทำเครื่องดื่มให้ผมอย่างว่องไว ผมเองก็นั่งเท้าคางรออยู่ที่เคาน์เตอร์บาร์ ความที่ไม่ได้สนใจอะไร ทำให้ไม่รู้ตัวเลยว่ามีคนเข้ามาใกล้ จนกระทั่งได้กลิ่นน้ำหอมผสมกลิ่นบุหรีที่โอบผ่านไปด้านหลัง และกลิ่นนั้นย้ายไปกรุ่นอยู่ข้างตัวตามเจ้าของมัน เพราะผู้ชายคนนั้นนั่งลงบนเก้าอี้ข้างๆ ผมที่ว่าง

ผมเปลือมองเขาเพราะว่าสำหรับผม รูป รส กลิ่น เสียง เป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งที่สามารถส่งผลกับผมได้มากพอๆ กับหน้าตา

“...!” ผมชะงักไปนิดหน่อยเมื่อเห็นเขา เรือนผมสีไวน์แดงโดดเด่นจะเข้ากับใบหน้าของใครได้มากกว่าผู้ชายคนนี้ ผมก็ยังนึกไม่ออก ผมจำได้ว่าเขาชื่อ ‘เบลท์’ เป็นพี่ชายของ ‘เกียร์’ แฟนน้องชายของผม

แต่เขาดูไม่แปลกใจที่เห็นผมเลย

“คนสวยมาคนเดียวหรือ” เสียงทุ้มลึกถามแบบนั้น และผมก็ยังไม่ได้ออกกลับในทันที ผมเคยเจอเบลท์ผ่านๆ อยู่ไม่กี่ครั้ง เขาเองก็เริ่มเรียกผมว่า ‘หนูไอ’ หรือไม่กี่ ‘คนสวย’ ตั้งแต่ตอนเราเจอกันประมาณครั้งที่สอง เวลาผมได้ยินเขาเรียกผมแบบนั้น ผมไม่รู้สึกว่ามันเสียหรือน่ารำคาญ คงเป็นเพราะคำว่าคนสวยที่ออกจากปากเขา มันไม่ใช่การเรียกเพื่อเป็นการล้อให้เขิน มันคือการเรียกแทนตัวเหมือนเรียกชื่อ

“แล้วเฮียเห็นเค้ามากับใครล่ะ” ผมพูดเสียงเรียบ ตอนนั้นเครื่องดื่มที่สั่งไว้ก็มาพอดี เบลท์ก็เลยหันไปบอกบาร์เทนเดอร์

“ลงบัญชีผมไว้ได้เลย”

“ครับ”

ผมยิ้มมุมปากนิดๆ จงใจเบียดเข้าไปชนเข่าของร่างที่สูงกว่าเบลท์ตัวดียวตามอง แต่ก็ไม่ได้เบียดเข้าหลบ ปล่อยให้เขาเราชนกันอยู่อย่างนั้น “เลี้ยงหรือ”

“คนสวยอุตสาหมาเหยียบถึงถิ่น เฮียไม่จ่ายให้แล้วจะเอาหน้าไปไว้ไหนล่ะ”

“จ้ะถ้าคืนนี้ดื่มอะไรก็ได้ เฮียจะจ่ายให้หมดเลยหรือ” ผมเลิกคิ้ว ไม่ได้จะทำทนายอะไร แค่สงสัยว่าอะไรมันจะป่าเป๋ยขนาดนั้น คนฟังเลยหัวเราะร่วน ฟันขาวๆ ตัดกับริมฝีปากสีเรื่อของเขาน่ามองมาก

“ก็นี่มันร้านเฮีย ถ้าดื่มหมดทั้งร้านมันยังไม่สาแก่ใจ ไปต่อชั้นสามก็ได้ มีเหล้านอก”

“ร้านนี้มีชั้นสามด้วยหรือ” ผมยึดตัวขึ้นนิดๆ เดิมทีก็เป็นสายชอบดื่มอยู่เหมือนกัน

“มี แต่เป็นพื้นที่ส่วนบุคคลนะ คุณกล้าขึ้นไปไหมล่ะ”

“...”

ผมนิ่ง กำลังมองเบลท์แบบประเมินค่าอยู่ ผมไม่ได้โง่ ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้ว จะได้ไม่รู้ว่าเขาชวนขึ้นห้องนั้นมันคงไม่จบแค่ตีหมกกันเฉย ๆ ผมจึงไล่พิจารณาตั้งแต่คิ้วเข้มพาดเฉียงพอดิบกับรูปหน้า นัยน์ตาสองชั้นคมและโต จมูกโด่งสวยแบบเหมาะเจาะ จวบจนหยุดที่ริมฝีปากหยักลึกที่ผมสนใจเป็นพิเศษเวลาเขายิ้ม

หากไม่รวมเส้นผมสีชูดขนาดนั้น เขาก็ดูคล้ายเกียร์มาก...คล้ายจนผมใจสั้นเลย

ผมรู้ว่าถ้าจะเห็นเขาเป็นตัวแทนใครมันก็คงไม่ดี แต่เบลท์ก็คงไม่รู้ว่าผมคิดอะไรอยู่แล้วนี่

“หนูเอยทำไมคิดนาน กลัวเฮียจะทำอะไรเธอ” สายตาที่เบลท์ใช้มองผมนั้นสุดจะยียวน

“เปล่า” ผมจ้องหน้าเขา “กลัวเฮียจะไม่ทำ”

“...!” เบลท์ดูอึ้งไปเลยกับประโยคเชิงโต้กลับอย่างมั่นใจของผม ผ่านไปสักสองสามวินาที เขาก็หัวเราะ ผมมองริมฝีปากของเขา รู้สึกอยากจะหึงขบหึงกัด และผมเองก็ไม่ได้ปิดบังสายตาที่แสดงออกว่าอยากได้เบลท์มากด้วย

มีเหตุผลหลายอย่างที่ทำให้ผมต้องตัดใจจากเกียร์ น้องชายของเบลท์ เหตุผลแรกเลยคือเขารักกันกับอิน น้องชายของผม และผมไม่อยากทำให้อินรู้สึกเจ็บปวด ผมจึงยอมฟังทุกอย่างที่เกียร์บอกผม เปิดใจเชื่อเกียร์ และหลีกเลี่ยงให้พวกเขาได้คบกัน

ตอนนี้ผมเหมือนนกปีกหัก แม้ไม่แสดงออกว่าเจ็บ ที่จริงแล้ว ลึกลงไปกลับทั้งเจ็บทั้งเหงา แล้วคืนนี้ฉันมีผู้ชายที่คล้ายกับผู้ชายที่ผมชอบมาอยู่ตรงหน้าทั้งคน ผมจะทนไม่สนใจเขาไปได้ยังไง...

ซึ่งผมก็รู้ว่าเบลท์ไม่ใช่เกียร์ เขาดูเป็นผู้ใหญ่กว่า มีลุดที่ร้ายกาจ รวมทั้งอันตรายกว่า เกียร์อาจจะอบอุ่นเหมือนเตาผิง แต่พี่ชายเขามันระดับเปลวไฟที่เผาผลาญทุกอย่าง ผมเองก็ไม่ได้คิดจะฝากหัวใจไว้ที่เขาหรอก ขอแค่ให้เขามาเยียวยาสสภาพจิตใจที่บอบช้ำของผมชั่วคราว แค่นั้นผมก็คิดว่าไว้แล้ว

“คนสวยทอดสะพานขนาดนี้ แพนไม่ว่าเหรอ” เบลท์พูดประโยคสั้นคิดให้ผมเคาได้ เขาอยากรู้ว่าผมมีเจ้าของหรือยัง

“เค้าไม่มีแพน”

“ซัวร์?” เบลท์ไม่เชื่อว่าผมโสด ก็ไม่แปลก เมื่อก่อนผมไม่เคยผู้ชายที่ละคนด้วยซ้ำ จนกระทั่งชีวิตแหลกเหลว มันให้บทเรียนราคาแพงแก่ผมหลายอย่าง ผมถึงปรับปรุงตัวใหม่ ไม่เที่ยวกลางคืน ไม่วันไนต์สแตนด ไม่คบใครเพื่อหลอกใช้ ไม่คบใครเพราะแค่เหงา ผมอยู่คนเดียวมาหลายปี เพื่อนกลุ่มที่เคยล้มเลเทเมาด้วยกันก็เลิกคบจนหมด ผมอยากลืมอดีตที่เคยใจแตกนั้นไปเสีย...

จนกระทั่งคืนนี้ที่ผมอยากหาใครสักคนมาอยู่ด้วย เพื่อกลับความรู้สึกหวดร้าไว้ในใจ เบลท์เป็นตัวเลือกที่ดีที่สุด และผมก็ไม่ได้ไม่รู้ว่าผมเห็นแก่ตัว

มันคงแย่มากหากเขามาชอบผมจริง ๆ ทว่าคนอย่างเบลท์ไม่น่าชอบใครจริงหรอก เขาก็แค่อยากนอนกับผมเฉย ๆ นั่นแหละ ฟรุ้งก็คั่งทางใครทางมัน ผมเองก็ต้องการแค่นั้น มันก็แฟร์แล้ว

“อือ” ผมพยักหน้า “เบื่อดีตรงนี้แล้ว อยากลองเหล่านอก”

สิ้นเสียงของผม เบลท์ก็คว้าข้อมือผมเพื่อดึงให้เดินตามร่างสูงกว่าไปอย่างไม่พูดพร่ำทำเพลงใด ๆ ทั้งสิ้น ใจผมเต้นรัวตอนที่มองแผ่นหลังกว้างกว่า ร่างกายมันตื้น ๆ ไม่ต่างอะไรกับตอนที่รู้ว่าจะมีเซ็กซ์ครั้งแรก ทั้งที่ผมพยายามสงบใจ ใจมันก็ยังหวั่นไหวมากอยู่ดี...

BELT PART

ผมรู้มาตลอดว่าอิน แฟนของน้องชายผม เป็นคนที่ภายนอกดูนิ่ง ๆ ทว่าลึก ๆ นั้นร้อนแรง แต่ไม่เคยรู้มาก่อนว่าไอ พี่ชายของเขาจะร้อนแรงยิ่งกว่า ทั้งการแสดงออกภายนอกและภายใน

ผมมันโรคจิต จะกี่ครั้งก็หนักก็หลงรักแฟนของน้องชายตัวเอง ไม่เลิก เพราะเสือกมีสเปกแบบเดียวกับไอ้เกียร์ตลอด อินเองก็ไม่ใช่อยกเว้น เขาแค่ต่างจากแฟนคนอื่นของไอ้เกียร์ คือเขาไม่เลือกผม

ในบรรดาแฟนของไอ้เกียร์ ผมชอบอินมากที่สุด ยิ่งผมแสดงออกว่าชอบอินมากเท่าไร อินก็ยิ่งสงสาร เห็นใจไอ้เกียร์ที่ต้องมีพี่ชายแบบผม และผมเองก็เจ็บจนหันหลังให้ความรู้สึกที่มีต่ออินปล่อยให้เขาไปกับน้องชายผมรักกันดี ๆ ไป

ดังนั้นคงไม่แปลกอะไรที่ผมจะสนใจพี่ชายของอิน เพราะว่าเขาทั้งสองคนคล้ายกัน ถึงไอ้จะดูเด็ดดกว่าหน่อยก็ไม่ใช่อุปสรรค ในเมื่อมีคนทีใกล้เคียงกับอินมาอยู่ตรงหน้า ผมก็ไขว่คว้าไว้อย่างรวดเร็ว ตึง!

ประตูในห้องผมเกิดเสียงดังสนั่นจากการที่แผ่นหลังของผมไปกระแทกมันเข้าอย่างแรง โชคดีที่ผมหนังหนา เลยไม่รู้รู้สึกเจ็บเท่าไร และรู้ว่าที่ไอ้โงมเข้ามาจูบผม ไม่ใช่เพราะอยากให้ผมเจ็บแน่นอน

สองแขนเรียวกล้องคอผมไว้ ปลายเท้าเปลือยเปล่าเหยียบย่ำ ขึ้นมาบนปลายเท้าผม ริมฝีปากสีเรื่อบดขยี้ลงมา ดูตึงเหมือนอดอยากมาจากไหน ผมทั้งอยากขำทั้งเอ็นดู ลูบแผ่นหลังบางให้ใจเย็นลงก็ไม่ช่วย จนผมต้องผละริมฝีปากออกมามองหน้าไอ้เขา ดูหงุดหงิดเล็กน้อย เหมือนผมแย่งของอร่อยไปจากมือ

“คุณ ๆ ไหนบอกอยากลองเหล้านอก ตั้งแต่เข้ามายังไม่เห็นสนใจเหล้านอก สนใจแต่ปากเฮีย มันยังงักกันเนี่ย”

| EP.01 |

“เฮียเป็นคนใสซื่อขนาดที่ใครพูดอะไรก็เชื่อไปหมดเลย เหรอ” ไอแคนหัวเราะใส่ผมแบบเย็นชาหน่อยๆ “งั้นก็แปลว่าเฮีย ไม่ได้ฉลาดอย่างที่เค้าคิดซะแล้ว”

“อ้าว คนสวยพูดแบบนี้ไม่สวยเลยนะ” แม้ว่าคำพูดผมจะดู เหมือนขู่ น้ำเสียงที่ใช้ก็ยังไม่ออกไปทางเอ็นดูมากกว่า

“ใครจะไปสนใจพูดตรงๆ ก็ได้ ขึ้นมาถึงนี่...” ริมฝีปากสีแดง เรือคลื่นยิ้มเล็กน้อย “อยากกินก็ต้องได้กิน”

“เหรอ...แล้วถ้าเฮียบอกว่าไม่ล่ะ” ผมเลิกคิ้วขึ้น

“ก็ไม่อยาก...”

“แล้ว?” ผมนึกไปว่าไอจะอยากยื่นข้อเสนอที่น่าเร้าใจ...

“เค้าก็จะไปหาคนอื่น” ไม่พูดเปล่า การกระทำยังเด็ดขาด ไอทำเหมือนจะผละออก ผมก็เลยต้องวิ่งเขากลับมาที่เดิม คนตัว บางกว่ากระแทกตัวผมดังปึก! แต่ก็ไม่ได้ทำให้ผมสะเทือนอะไร มากมาย

“ใจเย็นสิ จะไปหาคนอื่นทำไม ในเมื่อคนที่เก่งที่สุดอยู่ตรงนี้แล้ว”

คำพูดเชิงหลงตัวเองของผมทำให้ไอสายหน้าไปมาอย่างเอือมระอา “คนเก่งเขาไม่พุดมากหรอกนะเฮีย คำว่าเฮียไม่ต้องพุดแล้ว”

มือขาวยกขึ้นมาปลดชิปกางเกงสกินนี่และถอดมันออก ไอยกข้อเท้าสองข้างออกมาจากกางเกงที่กองอยู่ตรงพื้น เขาเลื่อนมือขึ้นสูง ปลดกระดุมเสื้อทุกเม็ด และถอดเสื้อเชิ้ตผ้าซาตินสีดำตัวนั้นออกจนร่างกายเปลือยเปล่าขาวโพลนปรากฏแก่สายตาผม ไอเป็นคนมีข้อมือข้อเท้าเล็กจนคิดว่าใช้มือคว่ำก็น่าจะกำรอบข้อเท้าเขาได้หมด ปลายนิ้วทั้งมือทั้งเท้าเป็นสีชมพู ให้ความรู้สึกเหมือนอุ้งเท้าแมว...

“เฮียทำคำเดียวดีกว่า” เสียงกึ่งสั่งเอ่ยออกมา

บอกตรง ๆ ว่าเห็นแล้วก็อึ้งไปเลย...

แม่งเฮีย หุ่นแบบนี้...

อยากเอาให้ร้องขอชีวิต!

“อ้อ!”

ผมดึงไอเข้ามาจูบโดยไม่พุดไม่จา เขาเองก็ไม่เบาเช่นกัน ริมฝีปากนึ้มเผยอขึ้นให้ผมสอดเรียวลิ้นเข้าไปทักทาย จากนั้นเรียวลิ้นของเราก็เกาะเกี่ยวเข้าหากันอย่างเป็นธรรมชาติ ทุกลีลาเต็มไปด้วยความเร้าใจ

จากริมฝีปากที่ยังคงผลัดกันกลืนกินลมหายใจของอีกฝ่ายไม่หยุด ผมก็พอเดาได้ว่าอย่างไรก็ดีคงไม่เบาเหมือนกัน เขาก็ซ่าของเป็นงานในระดับหนึ่ง และไม่แน่ว่าอาจจะเผด็จจนทำให้ผมละเมอหาเลยก็ได้

ฟุบ!

ร่างเล็กขาวบางนุ่มนวลน่าขำขยี้ถูกจับโยนลงไปบนเตียงกว้าง

อย่างไม่ปราณีปราศรัย ดูเหมือนไอจะตกใจนิดหน่อย ผมเดาเอาจาก
สีหน้าของเขา ผมเลยหัวเราะเบา ๆ

“อะไร กลัวแล้วหรือคุณ”

“ทำไมเค้าต้องกลัวเฮียด้วย มาขนาดนี้ เค้าสู้แน่นอน...” ไอ
เป็นคนที่ปากเก่ง และแน่นอนว่าเขาไม่ได้เก่งแค่ปาก เรียวขาสอง
ข้างอ้าออกซ้า ๆ ทำท่ายให้ผมกดร่างลงไปประกบแนบ สีหน้า
เฉยเมยของไอบ่งบอกว่าเขาไม่ได้มีความรู้สึกกลัวผมเลยแม้แต่น้อย
ผมคว้าข้อเท้าข้างขวาของไอที่ใกล้มือไว้ จากนั้นก็ออกแรง
กระชากให้ร่างเขาไถลมาอยู่ชิดร่างผมมากกว่าเมื่อครู

“ฮะ!”

เขาร้องตอนที่โดนผมดึงข้อเท้า คงเพราะผมไม่ได้ให้สัญญาณ
เลยตกใจ ผมทาบร่างลงไปทับเขา เสียงหัวเราะพลันเย็นเยียบลง
หลายส่วน “นั่นก็สู้เฮียให้ขาดใจเลยนะ อย่าหยุดเลยนะตัวแสบ!”

คล้ายว่าจูบของผมกับไอได้เปลี่ยนไปในทุกครั้งที่ริมฝีปากของ
เราสัมผัสกัน รสหวานชานยังติดอยู่ที่ปลายลิ้น จนต้องกระหวัดลิ้น
ตามติดลิ้นเล็กเรื่อยเปื่อยเพื่อตักดวงอีกอย่างคนไม่รู้จักพอ ยากมาก
ที่จะถอนตัวถอนใจ ขณะที่ริมฝีปากยังคงเคลียกันไม่ห่าง ผมก็
ลูบไล้ไปตามร่างกายสีนํ้ามูกอย่างเพลิดเพลิน

“อ้อ...”

ไอส่งเสียงร้องอยู่ในลำคอทันทีที่ฝ่ามือของผมลากผ่านชอก
ขาอ่อนด้านในของเขา ผมใช้ปลายนิ้วเกสียผิวบริเวณนั้นเล่นจนขา
เรียวทั้งสองข้างคิดจะหนีบเข้าหากัน ทว่าก็ทำไม่ได้ง่าย ๆ เนื่องจาก
ผมใช้แขนขวางเอาไว้

จะเล่นกับผม สิ่งหนึ่งที่ต้องเตรียมใจไว้ก็คือ จะไม่มีทางให้
ถอยทีหลังหรือกนะ...

“อ๊ะ...!”

พลันส่วนกลางกายที่นิ่งสงบก็อยู่ภายใต้การครอบครองของลมอย่างรวดเร็ว ผมละริมฝีปากออกมาเพื่อดูสีหน้าของไอซัด ๆ ตอนที่ผมขยับมือรูตริง์ให้เขา แก้มขาวตอมนั้นขึ้นสีไม่หยุด จะว่ายังไงดีละ ผมว่าเขาก็เกือบชินอยู่บ้าง แต่ก็เตรียมใจพร้อมที่จะรับสิ่งที่เกิดขึ้นได้อยู่แล้ว

“อ๊ะ...อ้อ...”

เขาครางเสียงเบาอย่างเป็นธรรมชาติ และถึงจะไม่ได้ร้องออกมาบ่อย ๆ หรือร้องพร่ำเพรื่อ ผมก็ชอบที่จะได้ฟังเสียงแห่งความสุขแบบนี้ ไอย่อมมองสบตาผมบางครั้ง สลับกับเหมองไปทางอื่นอีกหลายครั้ง มันก็ยากอยู่นะที่จะสบตากับคนที่กำลังใช้มือให้ตัวเอง โดยไม่รู้สึกละอะไร ต่อให้ภาพลักษณ์ของไอจะดูเซ็ดฟันขนาดไหน เขาก็ดูมีมุมที่อ่อนไหวซุกซ่อนอยู่

ยอดดอกสีก็กำลังคิดตึงตามอารมณ์ร้อนของเจ้าของมาติด ๆ เห็นแล้วก็สงสาร ผมจึงใช้ริมฝีปากปลอบประโลมมัน

“อ้อ...”

แรงดูดดึงที่ไม่อ้อมแรงเอาเสียเลยทำให้แผ่นหลังบางแอนหยัดขึ้นไป พร้อมกับริมฝีปากที่กำลังบดขยี้ลงมาอย่างไม่ปราณี แต่มอกนึ่มถูกเรียวลิ้นเสียดสี เช่นเดียวกับมือของผมที่ยังขยับไม่หยุด จนสะโพกขาวผวาเข้าหาอย่างเอาแต่ใจ

ในบางจังหวะที่ผมพรมจูบบนผิวเนียนฉ่ำด้วยความรุนแรงมากกว่าปกติเล็กน้อย ไอก็จะตอบสนองด้วยการกระตุกสั้นขึ้นมา เขาค่อนข้างตื่นเต้นกับการเจ็บนิดเจ็บหน่อยระหว่างที่เรานัวเนียกัน ผมเองก็ไม่ได้ทำให้เขาเจ็บจนถึงขั้นเลือดตกยางออกด้วย เน้นหนักไปทางสร้างความทฤหรรษ์

ผมทิ้งรอยกัดไว้ตามหน้าท้องราบสนิทที่กำลังสะท้อนหอบ
ไม่หยุดของเขา ลงมาจนถึงหลุมสะดือน่ารัก ส่วนปลายของไถถูก
ปลายนิ้วของผมขยี้วนปลุกปั่น ของเหลวสีใสกำลังหยาดชุ่มออกมา
จนเปรอะมือผม นี่แสดงให้เห็นว่าอารมณ์ของไอกำลังถึงขีดสุด หาก
ผมยังทำให้อยู่ หรือเร่งเร็วกว่านี้อีกสักนิด เขาก็คงจะได้ปลดปล่อย
รอบแรกออกมา

ซึ่งเรื่องอะไรผมจะให้มันง่ายตายขนาดนั้นล่ะ?

“ฮึก...” คนที่โดนกลั่นแกล้งให้ค้างคาจ้องหน้าผมอย่าง
เดือดดาล แวตาคำน่ำน้ำนั้นเต็มไปด้วยความเกรี้ยวกราดชนิดที่อยาก
จะยกเท้าถีบยอดหน้าผมเต็มแรง

“อย่ามองเสียด้วยสายตาทื่ออยากได้กันขนาดนั้นสิ เสียเขิน
นะ...”

“เสีย...อย่ามาเล่นนะ แล้วก็อย่ามาลีลา” ไอกัดฟันพูดกับผม
ดูใช้ความพยายามไม่น้อย

“จะขอร้องกัน ทำไมไม่ทำให้มันจริงใจกว่านี้หน่อยล่ะ เพื่อเสีย
จะใจอ่อน...” ผมมองเขาชนิดที่ละลายอีกฝ่ายได้ด้วยสายตาของผม
ไอขยับตัวอย่างอึดอัด เบียดตัวเขาเข้ากับตัวผม เสียงสั้นเครือเอ่ย
ขึ้น

“เค้าจะไม่ไหวแล้ว ทำเค้าเร็ว ๆ”

โดนยั่วจัดหนักขนาดนี้ ถ้ายังนิ่งอยู่ได้ ผมคงต้องละทางโลก
และไปบวช

แน่นอนครับ ของขอร้องก็เท่ากับของมันต้องกิน!

ในเมื่อน้องไอเรียกร้องมา ผมก็จะไม่ทำให้ฟ้าผิดหวังแน่นอน

“คุณขอมาแบบนี้ ไม่คิดว่าคนฟังจะใจอ่อนบ้างหรือ” ผม
แกล้งพูดหยอก

“พะ...พอเลย” ไอกี้พยายามรวบรวมสติตอบผมจนได้

ผมรูตริ้งต่อให้เร็วขึ้น พรนเปรอให้คนที่กำลังทำหน้าต้อผ่อน อารมณหน้าหงิกหน้าองลงบ้าง ผมจูบริมฝีปากจ้มลิ้มช่างออกคำสั่ง นั้นอีกครั้ง จนนับแทบไม่ได้ว่าจูบเขาไปกี่รอบ ไอเองก็จูบตอบผม เรียวขาขาวโอบรัดสะโพกสอบนแน่นขึ้นเรื่อย ๆ เราต่างคนก็ต่างไม่ อยากที่จะรออะไรอีกต่อไป

ผมปล่อยมือออกจากส่วนกลางกายที่กำลังทรมานเต็มทน เปลี่ยนเป็นสอดนิ้วเข้าไปในช่องทางสีชมพูนั้นแทน เจลหล่อลื่นถูก เตรียมไว้ใกล้มือผมเพื่อให้หิปีใช้ได้ตลอดเวลา และมันก็จะอำนวย ความสะดวกให้กิจกรรมครั้งนี้ของเราแบบที่ผมกับไอกี้รู้กันดี

“อ๊ะ!”

ร่างเล็กในอ้อมแขนกระตุกเล็กน้อยตอนที่รับรู้ถึงความเย็น ของเจลหล่อลื่น ผมอมยิ้มกับท่าทางนั้น โดยไม่ลืมดันนิ้วเข้าไปพรวด เดียวจนสุด ไอถึงกับพวเขาจ้องหน้าผมด้วยดวงตาปริมน้ำที่ดูไม่ ออกว่ากำลังโกรธหรือชอบใจกันแน่

“อ๊ะ...ฮึ๊ก...อื้อ”

เสียงครางชวนฟังดังขึ้นมาตอนที่กำนนิ้วเรียวยาวขยับ กระแทกถี่ ๆ พอเจอจุดเร้าของเขาผมก็ยิ่งแน่นย้ำจนเขาครางไม่เป็น ภาษากันเลยทีเดียว ทีนี้จะได้รู้จักผมดีขึ้นมาอีกหน่อย ว่าคนอย่าง ผมนี้ทำไม่ได้ โดยเฉพาะกับเรื่องบนเตียง เพราะคุณอาจจะได้คลาน ลงไปก็เป็นได้

ผมบิดควานนิ้วสำรวจร่างกายที่แสนคับแน่นด้วยความอยากรู้ออยากเห็น และอยากจะทำอะไร ผสมปนเปกันไป ไอดูกระวนกระวาย แก้มขาวแดงเข้าไปหมด จนผมต้องหอมดั่งฟอดอีกหลายรอบ

“ชอบไหม” ผมถาม ต่อให้รู้ว่าเขาไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะคุยกับ

ผมก็ตาม

“อ้อ...” ไอพยักหน้า ริมฝีปากสีสดยิ้มนิด ๆ “ชอบสิ”

“เสียดก็ชอบ”

ผมพุดหน้าตาย และยังไม่ทันที่ไอจะได้ตั้งตัว ผมก็ถอนนิ้ว ออกและใส่ ‘อย่างอื่น’ เข้าไปแทน ความกะทันหันที่เกิดขึ้นทำให้ไอ สะอื้นออกมานิด ๆ คงจะทั้งเสียดทั้งจุก...

แหม...จะมาโทษว่าผมผิดคนเดียวก็ไม่น่าได้นะ เพราะน้อง ก็เรียกร้องให้ผมทำเอง อีกอย่าง...ความเจ็บเล็ก ๆ น้อย ๆ ก็เป็นสีสัน อย่างหนึ่งของเช็ทซ์สำหรับผม ผมยอมรู้ลิมิตอยู่แล้วว่าทำอะไร กับคุณอนได้บ้าง ดังนั้น...เรื่องเลือดตกยางออก รับรองได้ว่าไม่มี หรือก

“อีก...ชอบเค้า...หรือชอบที่ได้เอาเค้าล่ะ”

เสียดจนสิ้นไปทั้งตัวแบบนี้ยังกล้าที่จะมาถามผมอีกเหรอ เอา เถอะ เด็กมันดีอ ผมก็เอ็นดูละนะ

“อ้อ!”

ไอส่งเสียงร้องออกมาตอนที่ผมสอสะโพกเข้าหาเขาแน่น ๆ ไปหนึ่งทีจนเกิดเสียงน่าอาย และก็ไม่ได้ขยับต่อทันที ยังแสร้งค้าง ไว้ให้เราถูกความตึงการบีบเคล้นกันทั้งคู่ ซึ่งผมเป็นคนอยากกวน ประสาทไอ ผมยอมทนได้อยู่แล้ว

“ชอบทั้งสองอย่าง แล้วคุณล่ะ ชอบเสียด...หรือชอบให้เสียดเอา”

“อ๊ะ! ยัง...ตอบไม่ได้...เพราะยังไม่ได้ชอบเสียด แล้วก็ไม่ว่าจะ ชอบที่เสียดหรือเปล่า” ไอใช้สายตาดูที่ดูแพรวพราวขึ้นกว่าเดิมมอง ผม ทำให้ผมหัวเราะในลำคอ

“งั้นไอก็ต้องลอง”

“อ้อ!”

ไอเป็นคนผิวขาว ดั่งนั้นตอนนี่เมื่อเขามีอารมณ์ขึ้นมา มันก็เลยกลายเป็นสีแดงเรื่อลุกลามไปทั้งตัว ไม่ต่างอะไรกับลูกแมวตัวน้อยที่กำลังโดนรังแกและไร้ทางสู้...

ทว่าผมไม่คิดว่าเขาจะไร้ทางสู้จริงๆ หรือก เดาเอาจากขาสองข้างที่กดรัดสะโพกสอบไว้แน่นสุดชีวิตนะ

ร่างกายของผมกำลังปวดหนึบ มันกระเสือกกระสนเข้าไปในตัวไออย่างบ้าคลั่ง คล้ายกับมีความรู้สึกนึกคิดเหนือกว่าสมองของผมตอนนี้เสียอีก และคนหื่นอย่างผมก็ดันบ้าปล่อยยให้มันทำตามใจซะด้วย

“อ๊ะ...อ๊ะ...อือ...”

ไอส่งเสียงอีกอักออกมาตามจังหวะการเคลื่อนไหวของผม เปลือกตาบางปิดลงแน่นจนเห็นแพนตายาวเรียงตัวกัน จังหวะที่ถี่กระชั้นทำให้สะโพกกลมมนต้องขยับรับอย่างคล้อยตาม ผมรู้ว่าเขาพอใจเพราะสีหน้าเขามันฟ้อง และผมเองก็พอใจในตัวเขาจนหยุดแทบไม่ได้ มันทั้งนุ่ม แน่น แล้วก็โอบรัดที่จนผมต้องครางออกมาต่ำๆ เช่นเดียวกัน

“อา...อือ...”

พละกำลังอันแข็งแกร่งย่อมนไปพร้อมกับเรียวแรงโยกคลอนอันมหาดศาล คนอย่างผมจะอ่อนโยนได้สักกี่น้ำ ไม่สิ ต่อให้เป็นน้ำแรกผมก็ไม่ได้อ่อนโยนอะไรขนาดนั้นนะ ใครที่เคยสัมผัสตัวตนของผมนั้นก็จะรู้ว่าสไตล์ผมเป็นยังไง ไอเพิ่งเคยเจอครั้งแรก ทว่าผมรับรองว่าน้องจะตรึงใจไปอีกนาน

การกระทำอันเผ็ดร้อนทำให้ร่างขาวเนียนแฉ่นหยัดขึ้นอย่างเสียวซ่าและทรมาน ไอก็ครีมีฝีปากกลางของตัวเองในบางจังหวะบิดกายเราไปมาอยู่ใต้ร่างของผม ขณะที่ผมยังคงสาวกายเข้าออก

บดขี้ตอกย่ำจุดเร้าภายในของเขาอย่างลึกซึ้ง ลมหายใจของผมนั้น
กับไอร้อนจนแทบจะลุกเป็นไฟ จากที่ผมไม่ได้ตั้งตัวเอาไว้ว่าคืนนี้
จะมีอะไรดี ๆ เกิดขึ้น ผมก็คงจะได้นอนหลับฝันดีหลังจากที่เราผ่าน
บทรักบทนี้ไปอย่างแน่นอน

“อ้อ...”

แขนสองข้างของไอเลื่อนมาโอบรัดแผ่นหลังผมไว้แน่นขึ้น
จนเนื้อตัวของเราเบียดชิด เรียกได้ว่าอีกนิดก็จะรวมร่าง หน้าท้อง
ที่เต็มไปด้วยมัดกล้ามเนื้อกำลังสีกกับหน้าท้องบางและเนื้อตัวเนียนนุ่ม
หอมฟุ้งจนกลืนกายติดกันไปหมด ผมหลุดยิ้มให้ไอทั้งที่บั้นเอวหนา
ยังขยับอย่างว่องไวอยู่ระหว่างขาเนียนที่สั่นระริกคู่นั้น

ไอเองก็หลุดหัวเราะจนเห็นฟันขาวน่ารักผ่านริมฝีปากของเขา
เช่นกัน

“อ้อ...”

ตอนที่ผมยื่นหน้าเข้าไปจูบ เขาก็ไม่ได้เปิดหน้าหนี ริมฝีปาก
ฉ่ำวาว เผยอรับเรียวลิ้นกับริมฝีปากของผมอย่างเต็มใจ เราตีมด่า
กับจูมพิदनัน ซึ่นชอบเสียงอันแสนลามกที่เกิดจากกิจกรรมน่าอาย
ส่วนกลางลำตัวของไอเองก็ดันติดอยู่กับหน้าท้องของผมเช่นกัน
นอกจากนี้มันก็ยังระเบิดอารมณ์จนเปรอะเปื้อน เปียกสลิไปจนถึง
ท้องน้อยของผม ซึ่งผมไม่ได้สนใจ

ผมขอขอบคุณความหยาบโลนแบบนี้ ชอบทุกอย่างที่เป็นปฏิกิริยา
ของไอ มันนานมากกว่าผมจะเจอคนที่เข้ากันในเรื่องแบบนี้ได้ตี
ขนาดนี้ ทว่าในตอนนั้นผมก็เจอเขาแล้ว

และผมไม่อยากจะให้มันจบแค่คืนเดียวเอาซะเลย

| EP.02 |

“อ้อ...อะ...”

คิ้วเข้มขมวดมุ่นเนื่องจากตอนนี้มันเดือดเต็มที ความรู้สึกทุกอย่างไปรวมอยู่ที่จุดเดียว ผมแทบไม่ได้คิดเรื่องอื่นเลยนอกจากนึกถึงความร้อนผ่าวที่ยังขยับสวบสาบอยู่ในช่องทางรักสีกำ คล้ายกับผมไม่รู้ว่าความเหน็ดเหนื่อยมันคืออะไร

“อ๊ะ...อ้อ...”

ขณะนี้ไอสุดไปหนึ่งครั้งแล้ว ผมก็เลยต้องหาทางลงให้ตัวเองบ้าง แล้วผมก็เริ่มเปื้อนทำนี่แล้วด้วยสิ

“ไอ...อ้อ...ขึ้นเป็นไหม” ผมถามเขา ทั้งที่ในใจก็เดาได้ไม่ยากว่าไอจะต้องขึ้นเป็นแน่นอน

“เป็น...จะให้เค้าขึ้นหรือ” เสียงสั้นพรวดถาม มันดูโอดครวญนิด ๆ แบบไม่อยากจะทำสักเท่าไร

“อ้อ...เปื้อนทำนี่แล้ว ขึ้นให้หน่อย”

“เค้าไม่ชอบขึ้น มันเมื่อย”

“น่า...คนสวย”

ผมค่อย ๆ พลิกตัวไ้ไปอยู่ข้างบนอย่างรวดเร็วและแนบเนียน จนคนตัวเล็กเองก็หาทางบายเบี่ยงไม่ได้อีกต่อไป ตอนนี้งานเนียน จำระเรื่อกำลังคร่อมอยู่เหนือตัวผม ผมเลื่อนมือข้างหนึ่งไปบีบเค้นต้นขาเนียน ขณะที่อีกข้างก็จับเอวคอดเล็กนั้นไว้

มองจากมุมนี้ยิ่งทำให้เรือนร่างเด็ดดวงของเขายิ่งเด่นชัดในสายตาของผม ไล่ตั้งแต่ช่วงไหล่บาง ลงมาจนถึงยอดอกสีเรื่อทั้งสองข้าง จวบจนบั้นเอวเพียวกับสะโพกขาวพอดีมือที่น่าจะฟาดหนัก ๆ ลักที่สองทีให้ขึ้นรอยแดง

ในเมื่อเหตุการณ์ส่งเขามาอยู่จุดนี้ ไ้ก็ไม่ใช่คนที่จะคิดอะไรนานเกินไป เขารู้อยู่แล้วว่าผมต้องไม่ให้เขาลงง่าย ๆ แน่ บั้นเอวขาวจึงเริ่มขยับไหวไปตามที่ผมต้องการ

“ฮะ...อา...” ผมแหงนหน้าร้องครางด้วยความพอใจ อดจะสอสะโพกสวนขึ้นไปไม่ได้เวลาที่รู้สึกดีมาก ๆ ซึ่งแน่นอนว่าผมกระแทกกลับไปทีไร คนตัวเล็กก็สะอื้นจนน้ำหูน้ำตาไหลพรากให้เห็นทุกที แล้วมันก็ไม่ได้เกิดจากความเสียใจหรอก มันเกิดจากความเสียขวัญมากกว่า

“ฮะ! ฮะ! ฮะ!”

เสียงผิวกายกระทบกันยังคงดังชัดก้อง ส่วนกลางลำตัวน่ารักที่มีอารมณ์จนพร้อมปลดปล่อยเต็มที่ของไ้ ทำให้ผมอดไม่ได้ที่จะเอามือไปลูบไล้มันเล่น พอเป็นอย่างนั้น เขาก็ยิ่งสั่นไปด้วยความต้องการ ทั้งตอдрดีที ทั้งขยับสะโพกเร็วขึ้นอย่างกระตือรือร้น

ผมทาบมือลงกับแก้มชั้นเหงื่อพลางยิ้มบาง ๆ แสดงความพอใจ

“อือ...เก่ง...มาก”

ผมแน่นเสียงและขยับตัวขึ้นมา นั่ง มือสองข้างช่วยจับเอวของ
ไอไว้อีกแรงขณะที่เขายังคงทิ้งตัวลงมาด้วยสีหน้าใกล้จะขาดใจ

“อา...”

ผมโน้มหน้า เริ่มทนไม่ไหวแล้วเช่นกัน สุดท้ายแรงบีบรัดที่แสน
หวานก็รีดเค้นสูบล้างของผมให้ระเบิดออกจนเปียกชุ่มทั้งยัง
เหนอะหนะ ไอ่ชะงักไปนิดหนึ่ง ตัวของเขายังกระตุกนิด ๆ อยู่ใน
อ้อมแขนของผม

“เสียไม่ป้องกัน” ไอเริ่มบ่นขึ้นมาทันที

“ก็คุณรีบเองนี่...” ผมเอ่ยอย่างไม่จริงจังนัก หน้าของไอก็เลย
ยั้งหงิกงอ

“ไม่เดือดร้อน พุดง่าย นิสัยเสีย”

“ด่าก๊วยาวเลยครับที่นี่”

“ถ้าท้องก็รู้อยู่แล้วแหละว่าเสียเป็นพ่อ ดีเลย แม่กำลังอยาก
อุ้มหลาน” ผมพูดหน้าตาย ทำให้ไอถอนหายใจ

“กวนตีน อย่ามาทำเป็นไม่รู้รู้นะ ว่าเค้าต้องเอาของเสียออกไป”
“โอน่าจะหมายถึงสิ่งที่ผมปลดปล่อยเข้าไปในตัวเขานั้นแหละ ผม
ได้ยืนดั่งนั้นก็เลยประคองตัวไอขึ้นเพื่อถอนกายออก พร้อมกับสอด
นิ้วตัวเองเข้าไปควานด้นในหน้าตาเฉย จนได้ยื่นร่างไปรงครางเสียง
เครือไม่หยุด

“ฮะ!...เฮียเบลท์ ทุเรศ”

“อะไรวะ ให้เอาออกเองก็ด่า พอเอาออกให้ก็บ่น ให้เสียแก้ตัว
ใหม่อะ เตี่ยวรอบนี้จะไม่ใส่ถุง” ผมพูดแบบนั้นทั้งที่จิตใจขยับนิ้วเข้า
ออกโดยไม่จำเป็น ไอผีนยิ้ม เขาแค้นเสียงด่าผม ทั้งที่อ่อนระโหย
โรยแรง

“ต่อแหละ”

“ว่าใครกันเนี่ย”

“อ๊ะ!” ไอล่งเสียงร้องด้วยความตกใจตอนที่ผมถอนนิ้วออกกะทันหัน แล้วเอื้อมมือไปหยิบซองถุงยางอนามัยที่ซ่อนไว้ตามขอบเตียงออกมา

“ไงละ ตะลึงเลยหรอ” ผมถามเขาขณะสวมถุงยางอนามัยไปด้วย

“ไม่ตะลึงก็แฉ่แล้ว” ไอบ่น “นี่ยังไม่จบอีกหรอ”

“อ้อ ได้กินทั้งที คุณคิดหรอว่าเฮียจะหยุดง่าย ๆ มันไม่ง่ายแบบนั้นหรอก”

“ไอ้เหิน” ไอด่า ปลายเท้าของเขาเลื่อนขึ้นมายันหน้าท้องแกร่งไว้ แต่ผมก็ไม่ได้สนใจ ไข่มือกว่าข้อเท้าชาวสองข้าง ควบคุมมันให้ เป็นไปในทิศทางที่ผมต้องการ

“อ๊ะ! เฮียแม่ง...”

ไอ้ไม่อาจพูดอะไรได้อีก ผมปิดปากเขาด้วยการจูบย้ำ ๆ ลงไปที่ริมฝีปากนุ่ม ไม่เชิงว่าอ่อนโยน แต่ก็ได้รุนแรงจนรู้สึกเจ็บอะไร ความวาบวามจากจูบนั้นทำให้ริมฝีปากที่บวมซ้ำเผยอขึ้น ปล่อยให้เรียวลิ้นของเราได้พบเจอ เกี่ยวกระหวัดรวมถึงนิ้วเนี่ยกัน

สะโพกแกร่งโยกคลอนเคลื่อนไหวอีกรอบ ไอกอดแผ่นหลังของผมไว้ เขาไม่ได้มีทางเลือกอื่น ผมถอนริมฝีปากออก ผิวกายขาวที่แดงระเรื่อได้ร่างผม มันวาวใสไปด้วยหยาดเหงื่อที่อาบไล้ ผมขย้ำสะโพกลิ้นมือไว้แน่น บีบหนักจนทิ้งรอยแดง

“อ้อ...อ้อ”

สีหน้าของไอเปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ตามแรงหยัดที่เพิ่มมากขึ้นของผม ผมเองก็พอใจเหมือนกัน ต่อให้มันที่ผมจะต่ออีกยก ช่องทางสีก่ำก็ยังทำหน้าที่ของมันได้อย่างดีเยี่ยม ที่ควรเน้นก็รัดแน่นจนผม

คราวออกมาเสียงต่ำ อาจเป็นเพราะช่วงนี้ไม่ค่อยได้มีเซ็กซ์หรือเปล่า
ครั้งนี้เลยทำให้ฟินกว่าทุกครั้ง

ร่างกายมันได้รับการเติมเต็ม เลยอ๋อเอมไปหมด

“อา...”

“พรุ่งนี้จะใช้ชิ้นใหม่เนี่ย”

ไอบ่นออกมา ทำให้ผมจับหน้าผากเขาหนัก ๆ ผมว่าตอนนี้
เขาต้องโทษตัวเองอยู่แน่ ๆ ที่เรียกร้องจะมีอะไรกับผู้ชายตะกละ
อย่างผม

“เดี๋ยวเสียดูแลเอง อือ...อย่าคิดมากเกินไป รัตแน่น ๆ ก็พอ”

“ตกลงหรือไง อ๊ะ...ลืกเกินไปแล้ว!”

ต่ำผมเสียงดัง ทว่าหน้ากลับแดง เข้ายวนไปหมด ตอนนี้นึกว่า
จะร้อนวูบวาบไปทั้งตัวทุกครั้งที่ผมหยัดกายเข้าออก ผมไม่สนใจที่
ไอบอกว่าลืกเกินไปหรอกนะ ลืก ๆ นั้นแหละดี ดังนั้นสะโพกขาวเลย
ถูกจับตรึงให้ยกสูงพร้อมกับแอนรับได้อย่างร้อนแรงมากยิ่งขึ้น ไอ
ถึงกับกรีดเล็บลงบนแขนผมอย่างแรง

“อ้อ! เสียมันวิปริต”

“อ้อ เป็นคนวิปริตไปแล้วหรอ นึกว่าเป็นคนที่คุณอยากได้
ซะอีก”

“...” ไอถึงกับหุบปากจับ ดูทรงแล้วผมคงจะพูดจาที่มั่วแงใจ
เขา

เอ่อ...แล้วก็ยังเอาอย่างอื่นที่มั่วแงเขาอยู่ด้วย

“อยากได้ไม่ใช่หรอครับ เสียมจัดให้ทำไมมางอแง”

“อ๊ะ...”

ไอส่ายหน้า น้ำตาคลอเบา สงสัยไม่อยากจะคุยกับผมอีกแล้ว
กินะ คงจะเหนื่อยเต็มที หมดยกนี้ยังงี้ก็ต้องพอ...

เดี๋ยวจะหาว่าผมดูเกิน

หลังจากเช็ดตัวกับเอาเสื้อผ้าของผมมาให้ไอสมมเสร็จ
 เรียบร้อยแล้ว ผมก็ปล่อยให้เขาได้นอนพัก ต่างจากตัวผมที่ยังไม่่วง
 ก็เลยมานั่งเช็กบัญชีร้านไปเรื่อย ๆ ก่อน

Rrrr

แล้วในตอนนั้นโทรศัพท์ที่วางอยู่ใกล้ตัวผมก็เกิดสั่นขึ้นมา
 เพราะมีคนโทร. เข้า ผมก็เลยหยิบมาดูและเห็นว่าเป็นเบอร์คนแปลก
 หน้า ที่ผมเรียกว่าเบอร์คนแปลกหน้า ก็เพราะมันเป็นเบอร์ที่ผมไม่
 ได้เฝ้าไว้ ซึ่งผมเองก็เป็นคนที่เฝ้าเบอร์คนอื่นยากมาก ต่อให้เป็น
 คู่นอนเมื่อก่อนที่นอนด้วยกันบ่อย ๆ ผมก็ไม่ได้คิดจะเฝ้าเอาไว้

“ฮัลโหล” ผมรับสาย

คนบางคนอาจจะมึนงงไม่รับเบอร์แปลก ยกเว้นผม ผมไม่รู้
 ว่าฝ่ายนั้นจะโทร. มาเรื่องงานหรือเปล่า ผมก็เลยไม่สามารถที่จะ
 มองข้ามได้ ไม่งั้นก็อาจจะเป็นคนส่งของ อะไรแบบนั้น...

แม้ว่าคนที่โทร. มาดึกขนาดนี้อาจจะไม่ใช่คนทั้งสองแบบ
 ก็ตาม

[เฮียเบลท์เธอ เมียงเองนะ]

ผมชะงักไปนิดหน่อย...

ยอมรับว่าตอนนั้นไม่รู้จะตอบผู้หญิงคนนี้ไปด้วยคำว่าอะไร
 หากจะถามว่า ‘เมียง’ คือใคร ผมก็บอกได้ว่าเธอคือหนึ่งในปม
 ขัดแย้งระหว่างผมกับเกียร์

เมียงเป็นผู้หญิงคนแรกที่ตอนมัธยมปลายไอ้เกียร์รักมาก คลั่ง
 เป็นบ้าเป็นหลัง ต่อมาเราทั้งสามคนสนิทกัน ไปไหนมาไหนด้วยกัน
 ตลอด และเมียงก็วางท่าที่แบบไม่รู้จะเลือกใครใส่ผมกับไอ้เกียร์ จน

เราสองพี่น้องต้องต่อยตีกัน และไม่ได้คุยกันไปอีกเป็นเดือน...

ทว่าสุดท้ายแล้วจะลงเอยด้วยการที่เมียงพุดอ้อม ๆ ว่าอยาก
จะอยู่กับผม แต่เราก็ไปกันไม่รอด เพราะเมียงก็ตอบผมไม่ได้ว่า
ผู้ชายคนอื่น ๆ ที่เธอยังสนิทด้วย มันหมายความว่าอะไร จากนั้นเรา
ก็ต่างคนต่างหายไปจากกันและกัน ผมเองก็ไม่คิดเลยว่าเมียงจะ
ติดต่อผมมาอีก

เรื่องมันก็ผ่านมาหลายปีแล้ว เห็นใหม่ว่าเบอร์เธอผมก็ไม่ได้
เม้มไว้ ไม่ว่าจะเบอร์ไหนก็ตาม

[เฮียเบลท์ ยังอยู่ในสายหรือเปล่านั้น] เธอเรียกผมซ้ำอีกหน
“อ้อ มีอะไรเธอ ทำไมโทร. หาเฮียดึกขนาดนี้ล่ะ”

[เมียงเพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ ที่ไปกับครอบครัวนะจะ
อยากเอาของฝากไปให้เฮียกับเกียร์ด้วย]

“จะมาวันไหนเธอ” ผมถาม

[ถ้าเป็นวันนี้เฮียสะดวกไหมคะ เมียงเพิ่งลงเครื่องเอง] พุด
แบบนี้ก็ได้ไม่ยากว่าเธออยากมาค้างกับผม ไม่ว่าจะเพื่อปรับ
ความเข้าใจหรือเพื่ออะไรก็ตามแต่ เมียงซาชินที่ผมมักจะตอบรับคำ
ขอของเธอเสมอ หากไม่จำเป็นจริง ๆ ผมจะไม่ปฏิเสธอะไรเมียงเลย
ไอ้เกียร์ก็ด้วย

“เฮียไม่สะดวกวันนี้ ไอ้เกียร์ก็น่าจะหลับแล้ว เรานัดกันวันอื่น
แล้วกันนะ ของของไอ้เกียร์ฝากไว้ที่เฮียก็ได้ มันไม่ว่างมาเจอเมียง
หรอก ช่วงนี้มันยุ่ง ๆ”

ผมอาจจะเป็นที่แยสำหรับน้องชายบ่อย ๆ แต่ครั้งนี้ผม
อยากเป็นที่ที่ดี ผมไม่ต้องการให้เมียงเห็นว่าผมไม่สนใจเลยกลับ
เข้าไปในชีวิตไอ้เกียร์ ไม่อยากให้เธอไปเจอกับไอ้เกียร์ ไอ้เกียร์กับ
น้องอินกำลังไปกันได้ดี ไม่ควรมีอะไรไปขวางทางให้ความสัมพันธ์

ของทั้งคู่สะดุดจริง ๆ

[งั้นก็ได้ค่ะ คินนี่เฮียเบลท์คงวงแล้วสินะคะ ก็เลยไม่สะดวกที่จะให้เมียงไปหา ทำไมคะ กลัวเมียงทำให้เหนื่อยหรือไง]

เมียงพูดด้วยน้ำเสียงกลัวหัวเราะ เธอรู้ว่าผมรู้ถึงความน้อยที่เธอเอ่ยถึง คนที่เคยมีอะไรกับผมต่างก็รู้ว่าผมชอบมีอะไรด้วยนาน ๆ ชนิดที่เหนื่อยร่างแหลกไปเลย

“เปล่าหรอก” ผมพูดนิ่ง ๆ “เพราะว่าวันนี้เฮียเหนื่อยมากแล้วต่างหาก”

เมียงเองก็น่าจะเข้าใจความน้อยของผมเหมือนกัน ผมพูดแบบนี้ก็เป็นการบอกเธออ้อม ๆ นั่นแหละ ว่าเธอไม่ใช่ที่หนึ่งในใจผมอีกต่อไปแล้ว

จะมากล็ดเสียดายอะไร ในเมื่อเธอไม่ทบทวนให้ตัวเองก่อนเดินออกไปจากชีวิตผม สำหรับผม ให้เลือกเมียงกับไอลังงิงผมก็เลือกไอลเหตุผลที่ไม่น่าเฝ้าเลยก็คือ ข้อแรก...ไอลไม่เคยทำให้ผมรู้สึกเสียใจมาก่อน ไม่เคยมีประเด็นแย ๆ ต่อกัน ข้อสอง...ไอลกับผมดูจะเข้ากันได้ดี ไม่ว่าจะด้วยเรื่องนิสัยใจคอหรือเรื่องบนเตียง แค่สองข้อนี้ก็กินขาดแล้ว ไม่ว่าจะผมกับไอลจะมีความรู้สึกให้กันในตอนนี้อย่างไรหรือไม่ก็ตาม ผมก็คงไม่คิดจะกลับไปหาเมียง

ผมชอบปั่นหัวคนอื่น และผมก็รู้ทันเวลาที่คนอื่นปั่นหัวผมเช่นกัน

หากวันไหนผมโดนใครปั่นหัว ให้รู้ไว้เลยว่ามันเกิดจากความสมยอมเท่านั้น ในอดีต ผมยอมให้เมียงทำแบบนั้น ก็เพราะผมตัดใจจากเธอไม่ได้ ซึ่งมันเทียบกันไม่ได้กับตอนนี้

[เฮียเบลท์ เมียงคิดถึงเฮียมากนะ]

“...”

[คิดถึงที่ที่เราเคยไปด้วยกัน คิดถึงตอนที่เราไปไหนมาไหน
ด้วยกันตลอด]

“...”

[ถึงเราจะไม่ค่อยได้คุยกัน เมืองก็ไม่เคยลืมนึกว่าเสียดีกับเมือง
ขนาดไหน]

“เมือง...พอเถอะ” ผมหัวเราะในลำคอ

[คะ?] เมืองทำเสียงอึ้ง

“เสียไม่ได้ใจนะเว้ย ตอนนั้นเมืองคุยซ้อนก็คนคิดว่าเสียไม่รู้
เหวอ เสียยอมกระทั่งแตกกับไอ้เกียร์เพื่อเมืองด้วยซ้ำไป นั่นน้องชาย
เสียทั้งคน เสียยังกล้าทำร้ายจิตใจมันแล้วเลือกเมือง แล้วมันก็ไม่ได้
คุ้มกันเลยนะเมือง ไม่คุ้มเลย”

[เฮียเบลท์ เมืองขอโทษ เมืองไม่เหมือนเดิมแล้วนะ เมืองไม่
เหมือนเดิมแล้วจริงๆ]

“อ้อ เฮียรู้ว่าเวลาที่ผ่านไปมันคงทำให้เมืองเป็นคนใหม่”

[จ้ะเฮียเบลท์ให้ออกาสเมือง...]

ยังไม่ทันที่เมืองจะได้พูดจบ ผมก็พูดแทรกเธอเสียก่อน “เสีย
ก็ไม่เหมือนเดิมแล้วเมือง”

[...]

“มันจบไปแล้ว ถ้าอยากเจอเฮีย เฮียก็ไปเจอได้นะ ถ้าเฮียว่าง
เฮียก็เล่นด้วยได้ แต่ถ้าจะพูดกันเรื่องความรู้สึก เฮียบอกเลยนะว่า
เฮียไม่มี ไม่ได้รู้สึกอะไรกับเมืองแล้ว”

[เฮียเบลท์คบใครแล้วเหวอคะ]

“อย่าถามแบบนี้เลยดีกว่าเมือง” ผมพูดกับเธอเสียงอ่อน “ถ้า
เฮียคบใครแล้วจริงๆ เฮียคงจะไม่ไปเจอเมืองหรอก”

| EP.03 |

[...]

เมียงเงียบไปเลย เธอคงไม่คิดว่าจะได้ยินคำตอบที่เยือกเย็นแบบนี้จากผม

ผมเห็นเธอไม่พูด ก็จะใช้โอกาสนี้ตัดบทและวางสาย ทันใดนั้นเสียงของไอที่ผมนึกว่าน่าจะหลับไปนานแล้วก็ดังขึ้นมา

“เฮีย เมื่อไหร่จะปิดไฟสักที เค้าง่วง แสงไฟมันแยงตา” ผมเลยเอาโทรศัพท์ออกห่างเพื่อหันไปตอบไอ

“อ้อ เฮียจะไปนอนแล้ว เดี่ยวปิดให้”

“เร็ว ๆ”

เสียงหงุดหงิดนั้นว่า ตามมาด้วยอาการชุกตัวหนีแสงไฟในผ้าห่มของไอ ซึ่งมันทำให้ผมอมยิ้มออกมาโดยแทบไม่รู้ตัว

[เฮียเบลท์คะ] เมียงเรียกผม

“แค่นี้ก่อนนะเมียง ไว้ค่อยนัดกันอีกทีแล้วกัน”

[คะ] เมียงตอบกลับเสียงอ่อย จากนั้นเธอก็ยอมที่จะวางสาย

ไป ผมเองก็พักจากงานบัญชีแล้วไปนอน เนื่องจากตาเริ่มล้าแล้ว เหมือนกัน

ผมล้มตัวลงนอนข้างไอ สอดแขนสองข้างไปกอดเอวเล็กบาง เพื่อรั้งตัวเขามาชิดตัวผม

“อือ...”

โองอแงนิดหน่อย ดีที่เขาไม่ได้สะบัดหรือผลักไสอะไร...

หรือไม่ก็เหนื่อยเกินกว่าจะทำแบบนั้น

AI PART

ผมลืมตาตื่นขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติตอนเจ็ดโมงเช้า ทั้ง ๆ ที่ร่างกายแสนจะปวดเมื่อยทั้งยังระบมไปหมด ผมเป็นพวกชอบตื่นเช้ามาทำนั่นทำนี่ ทำความสะอาดห้องบ้าง ออกไปซื้อของบ้าง ออกไปวิ่งบ้าง ร่างกายมันก็เลยจำเวลาที่ผมต้องตื่นไปซะแล้ว...

ขนาดไม่อยากตื่น ก็ยังอุตสาหะตื่นมาจนได้ ถ้าจะให้ฝืนนอนต่อ ก็ทำไม่ได้ง่าย ๆ เหมือนตอนตื่น

“...”

ผมหันไปมองผู้ชายที่กำลังนอนหลับอยู่ข้าง ๆ ด้วยสายตาที่แสดงความรู้สึกออกมาอย่างหลากหลาย ผมเอื้อมมือไปลูบใบหน้า ที่ทั้งคุ้นตาและคล้ายคลึงกับคนที่ผมแอบรักแบบเกียร์

ผมไม่คิดจะสานสัมพันธ์อะไรกับเบลท์ เพราะรู้ว่าเขาจะเจ็บปวด ผมบอกแล้วไง ผมต้องการคนเยียวยาความรู้สึกแค่ชั่วคราว ไม่ได้อยากจะเห็นแก่ตัวมากไปกว่านี้

ผมละมือมาจากใบหน้าของเบลท์ จากนั้นก็ค่อย ๆ เอามือเขาที่พาดอยู่ที่เอวผมออกไป ผมค่อย ๆ ลงจากเตียงอย่างระมัดระวังไม่ให้เบลท์ได้ยินเสียงจนตื่นขึ้นมา ผมอยากจากไปเงียบ ๆ มากกว่า

ไม่อยากจะพูดคุย ไม่อยากจะติดต่อกัน

ผมเปลี่ยนเสื้อผ้าเป็นชุดเมือวานที่เบลท์พาดไว้ให้ผม
เรียบร้อยแล้วที่ไซฟา

“อ้อ...”

คนที่นอนอยู่บนเตียงคราวฮือในลำคอกแล้วขยับตัว ทำให้ผม
ลนลาน รีบเก็บของของตัวเองให้เสร็จและออกมาจากห้องเขาอย่าง
รวดเร็ว

ผมใช้เวลา นั่งแท็กซี่มาจากที่ร้านของเบลท์ประมาณ

สามสิบนาทีก็ถึงคอนโดที่ผมเช่าเพื่ออาศัยอยู่ชั่วคราว ผมเรียนจบ
มาสักพักแล้ว และยังไม่ได้หางานทำเป็นชิ้นเป็นอัน ตอนนั้นก็เลย
ทำงานที่ร้านสะดวกซื้อได้คอนโดที่ตัวเองเช่าอยู่นั้นแหละ เพราะว่า
บังเอิญไปเจอเขาเปิดรับสมัครพนักงานพอดี

ผมทำงานอยู่ช่วงผลัดบ่าย ก็คือประมาณบ่ายโมงครึ่งถึงสี่ทุ่ม
ครึ่ง แต่เอาเข้าจริงกว่าจะมีคนมาเปลี่ยนผลัดใหม่ กว่าผู้จัดการร้าน
จะเคลียร์และนับเงินของผลัดนั้นเสร็จ ก็ได้เลิกประมาณห้าทุ่มกว่า
เกือบเที่ยงคืนนั้นแหละ

ผมจ่ายเงินค่าแท็กซี่ แล้วลงมาจากรถด้วยท่าทางเหมือนคน
ไม่ค่อยสบาย ก็แน่นะ เบลท์เล่นงานผมโคตรหนัก

ตอนนี้เป็นเวลาที่ผมไม่อยากจะเจอคนรู้จักเลยสักนิด แต่ก็ดัน
เจอจนได้

“พี่ไอ หัวดีดีครับ”

ผู้ชายผมสีฟ้าหน้าตาหล่อแบบทะเล้นส่งยิ้มสดใสให้ผมพร้อม
กับโบกมือให้ เขาก็คือ ‘แบงค์’ เพื่อนสนิทของเกียรตินั่นเอง

“อ้าวแบงค์...”

ผมทักเขากลับพร้อมรอยยิ้ม แม้จะแอบสมเพชนิดหน่อยที่พระเจ้าไม่รักผมเอาเสียเลย ขนาดภาวนาว่าไม่อยากจะเจอคนรู้จัก ก็ยังอุตสาหมาเจอแบงค์เข้าจนได้ ช่วยไม่ได้ ในเมื่อแบงค์ก็อยู่คอนโดนี้เหมือนกัน ทั้งยังชอบลงมาซื้อของในร้านสะดวกซื้อที่ผมทำงานอยู่เป็นประจำด้วย

“ไปไหนมาครับพี่ไอ ไปเที่ยวมาหรือเมื่อคืน” แบงค์คงเดาเอาจากเสื้อผ้าที่ผมสวมอยู่นี้แหละ เพราะลุคมันดูเหมือนสวมไปเที่ยวกลางคืนมากกว่าไปไหนมาไหนธรรมดา และผมเองก็เป็นคนซัดเจนเรื่องเสื้อผ้าหรือการแต่งตัวอยู่แล้ว

“นาน ๆ ที่มีนัดกับเพื่อนเก่าบ้างนะ” ผมตอบแบบแบ่งรับแบ่งสู้ เพราะจะให้บอกว่าไปนอนกับพี่ชายของเพื่อนสนิทแบงค์มาก็คงไม่ใช่

“อ้อ กินอะไรมาหรือยังครับ ไปกินข้าวด้วยกันไหม” แบงค์ชวนอย่างเป็นมิตร

อันที่จริง ผมก็ไม่ได้ติดติดกับแบงค์สักเท่าไร ทุกทีที่น้องเจอผม เขาจะแสดงอาการเหมือนเจอไอดอลที่ตัวเองชอบ มากกว่าแสดงออกในทางจีบ

“ก็อยากไปนะ แต่พี่เหนื่อย ๆ เลยว่าจะขึ้นไปนอนดีกว่า วัคราวหน้าละกันนะ” ผมกล่าวยิ้ม ๆ

“ได้ครับ แล้ววันนี้จะเข้างานไหวหรือพี่” แบงค์คงจะหมายถึงงานร้านสะดวกซื้อนั่นแหละ ทว่าในหนึ่งสัปดาห์ผมก็หยุดได้หนึ่งวันอยู่แล้ว เลยแจ้งล่วงหน้าไปแล้วว่าวันนี้ผมจะหยุดตอนที่คิดว่าจะไปเที่ยว ส่วนวันอาทิตย์ที่ควรจะได้หยุด ผมจะไปทำงานแทน

“หยุดนะ”

“โหย แบบนี้เข้าไปซื้อของก็ไม่ได้เจอหน้าน่ารัก ๆ ของพี่อะดิ

เสียดาย” แบนด์พุดพลงหัวเราะ ทำเอาผมส่ายหน้าไปมา

“จุดประสงค์คือการซื้อของ จะมาดูหน้าพี่ทำไม”

“งั้นไม่รบกวนพี่ไอล้วนๆ ไปพักผ่อนเถอะครับ” แบนด์เอ่ย

“อ้อ ไว้เจอกัน”

“ครับพี่”

แยกกับแบนด์เสร็จ ผมก็ไม่ต้องกังวลอีกต่อไปว่าจะเจอคนรู้จักอีกหรือไม่ เพราะในคอนโดแห่งนี้ไม่มีใครที่ผมรู้จักจริงจังเลยสักคน อาจจะมีคนจำหน้าผมได้บ้าง เพราะผมทำงานร้านสะดวกซื้อข้างล่างนี้ แต่ก็คงไม่ได้สนิทสนมถึงขั้นที่จะทักทาย...

พวกที่จีบก็ไม่มี เพราะผู้ชายส่วนมากที่อาศัยอยู่ที่นี่ยังชอบผู้หญิงอยู่นั่นเอง ส่วนผู้ชายที่มาชอบผม ผมมักจะเจอพวกเขาตามสถานบันเทิงเสียส่วนใหญ่

ดี!

ผมแต่เดี๋ยวก็นั่งเข้าไปในห้องอย่างรีบร้อนเพราะอยากจะนอนสักตื่นเต็มที แม้จะเหนียวตัวอยู่บ้าง แต่ก็กะจะอาบน้ำตอนตื่นมาที่เดียวเลย แล้วจะได้ลงไปหาอะไรกิน

วันนี้ผมเหนื่อยเกินกว่าจะทำอะไรกินเอง ดังนั้น ก็คงไม่พันกินอาหารเวฟในร้านสะดวกซื้อได้คอนโด

BELT PART

ผมเป็นมนุษย์ประเภทที่เมื่อได้ใช้แรงมามากๆ คืนนั้นจะหลับเป็นตาย ทำให้วันต่อมาตื่นสายเป็นประวัติดำเนิน เมื่อก่อนไอน์สไตน์ก็พอจะแก้ไขได้อยู่บ้าง ในช่วงที่ต้องบังคับให้ตัวเองตื่นไปเรียนมหาวิทยาลัย แต่มันกลับมาฝังรากลึกเกินแก้ไขอีกรอบตอนที่ผมเรียนจบมาแล้ว

“เวรเอ๊ย...”

ผมสับสนเพราะที่ข้างเตียงว่างเปล่า ไอไม่ได้นอนอยู่บนนั้น
เฮอะ ก็ไม่แปลกเลย เพราะนี่มันบ่ายโมงแล้วไง! ต่อให้ไอไม่ได้ตั้งใจ
จะหลบหน้าผม แต่เขาคงรอผมตื่นไม่ไหวหรอก!

ผมลูบหน้าตัวเองหนึ่งครั้งแรงๆ ด้วยความหิวเสีย จากนั้น
ก็ก้าวลงจากเตียงทั้งที่ยังเปลือยท่อนบนอยู่ เพื่อจะเดินไปหยิบ
โทรศัพท์ที่วางไว้บนโต๊ะข้างหัวเตียงมากอดดู

ผมอยากที่จะโทร. หาไอเพื่อถามว่าเขาออกไปตอนไหน ออก
ไปเมื่อไร แล้วทำไมไม่ปลุกผม ผมจึงเลื่อนหาเบอร์เขาในเมนูรายชื่อ
ในมือถือด้วยความหงุดหงิด ก่อนจะนึกอะไรที่โง่ที่สุดออก

ผมไม่ได้มีเบอร์เขาตั้งแต่แรก!

“เหี้ยเอ๊ย...”

ผมสับสนอย่างหิวเสียอีกครั้ง จากที่โทร. หาไอ ผมก็เลย
เปลี่ยนไปโทร. หาน้องชายของตัวเองแทน โชคดีที่พักหลังๆ ผมกับ
ไอ้เกียร์ไม่ได้มีปัญหาอะไรกันแล้ว เราก็เลยยังพอที่จะคุยกันได้บ้าง
ตราบไตที่ไม่ได้มีประเด็น

[ฮัลโหล ว่าไง] รออยู่สักพัก ไอ้เกียร์ก็รับสายผม

“มีงรับข้าจิงวะ” ผมเปลอพาลใส่มันด้วยอารมณ์ขุ่นๆ

[กูเรียนใหม่ละ ไม่ได้ว่างการว่างงานแบบมึง นี่ก็ออกมาคุย
นอกห้องเรียน]

“ว่างการว่างงานอะไร กูก็ทำงาน” ผมเถียงมันกลับไป

[ไอ้ร้านเหล้าของมึงเนีย พ่อกับแม่แทบจะไม่นับว่ามันเป็นงาน
อะเฮีย เผื่อมึงไม่รู้ กูก็จะย้ำให้มึงเข้าใจเอาไว้นะ]

“กูไม่ได้โทร. มาให้มึงบนกูเป็นแม่คนที่สองนะ” ไอ้เกียร์นี้
นับวันแม่งยิ่งซึกจะเอาใหญ่!

[จันโท. มามีอะไร]

“มึงมีเบอร์ไอใหม่ ภูขอหน่อย”

[เฮีย มึงจะทำให้เหรึ้ย...] ไอ้เกียร์ส่งเสียงเชียร์มาตามสาย
เลยทีเดียวนะ ผมว่ามันคงจะเป็นห่วงว่าผมจะไปยุ่งวุ่นวาย สร้างความ
เสียใจให้พี่ชายของอิน ช่วงเป็นน้องบังเกิดเกล้า ไม่คิดจะมองพี่ชาย
ตัวเองในแง่ดีบ้างเลยหรือไง

“ภูมีธุระต้องคุยกับไอ”

ผมเบือนหน้ามองไปเรื่อยเปื่อยระหว่างที่คุยกับไอ้เกียร์ แล้ว
ก็เห็นต่างหูแบบไซค์คล้องหูตกอยู่ที่พื้นหนึ่งข้าง ซึ่งมันจะเป็นของใคร
ไปไม่ได้แน่นอนจากของไอ เพราะเขาใส่มันติดหูซ้ายมาเมื่อคืนนี้ ผมจึง
เก็บมันขึ้นมาพาลายยิ้มบาง เพราะว่ามีข้ออ้างในการบอกไอ้เกียร์แล้ว

[ธุระเหี้ยอะไร ภูขอเลนนะ มึงอย่าไปทำให้เขารู้สึกแย่ๆ ช่วย
อยู่ห่างจากคนรอบข้างแฟนภูที่ไม่ได้เหรออ เกิดพีไอเขาเฟลอะไร
เพราะมึงขึ้นมา ภูกับแฟนต้องมาทะเลาะกันเพราะมึงเป็นต้นเหตุ
งั้เหรออ]

“มึงต่างหากที่คิดเยอะ ไอ้เกียร์ วันก่อนไอมาตีผมเหล่าที่ร้าน
ภูแล้วทำต่างหูตกไว้ต่างหาก บาร์เทนเดอร์เขาจำได้ว่าไอใส่มา แล้ว
รู้ว่าภูรู้จักน้อง เลยกดภูให้เอาไปคืน แต่ภูไม่มีเบอร์ไอ มึงคิดว่า
ถ้าภูวุ่นวายกับไอเยอะแยะจริง ภูจะไม่มีเบอร์เขาเหรออ”

ผมทำเสียงจริงจิงใส่ไอ้เกียร์ ซึ่งน้องชายผมก็มักจะทำดีทีเหลว
กับผมตลอด ก็คือตั้งท่าไม่เชื่อมาชะดิบตี สุดท้ายมันก็หลงกล

[มึงแนใจนะ] คนดีอย่างไอ้เกียร์ไม่มีทางบอกให้ผมทิ้งของของ
คนอื่นไปง่าย ๆ โดยที่เจ้าของเขาไม่ได้ยินยอมหรออ

“แนใจสิ” แล้วเรื่องที่ผมกับไอไปถึงไหนต่อไหนกันแล้ว ก็
ให้มันรู้ไม่ได้เด็ดขาดด้วย!

[ให้มันจริงนะ จะคุยเรื่องคืนของก็คุยแค่เรื่องคืนของ อย่าทำ
เกินหน้าที่] ไอ้เกียร์ย่ำแล้วย่ำอีก ประหนึ่งไอคือพี่ชายมัน ไม่ใช่ผม
“เออ มึงเอามาสักทีเหอะ กูเป็นเด็กประถมหรือไง” ผม
ถากถางมัน

[ยังแย่งของน้องอยู่ มึงต่างอะไรจากเด็กประถมล่ะ]

“...”

สัส...

ถึงผมจะผิดจริงก็เถอะ เหมือนโทร. มาให้มันด่าเล่นยังก็ไม่รู้
[เดี๋ยวกูส่งไปให้ทางข้อความ แค่นี้แหละ]

“เออ แล้วว่าง ๆ ก็มาร้านกูบ้าง เจอพงเจอพีบ้าง ไม่ใช่ชุลก
อยู่แต่กับเมีย”

[เสือก]

ไอ้เกียร์พูดให้ผมหัวร้อนแค่นั้นก็วางสายไป ผมนี่อยากขับรถ
ไปถีบยอดหน้ามันถึงที่มหาวิทยาลัย แต่ก็เปลี่ยนใจไม่ได้ทำแบบนั้น
ตั้ง!

เพราะมันส่งเบอร์ของไอมาในข้อความผมอย่างที่ผมต้องการ
พอได้เบอร์มาแล้วผมก็เม้มเบอร์ไอไว้ในเครื่อง จากนั้นก็กดโทร.
ออกไปอย่างไม่ลังเล รอสายอยู่นานมากจนสายเกือบตัด เสียงที่ผม
ได้ยินจนคุ้นหูมาตลอดคืนก็ดังขึ้น

[ฮัลโหล]

“เด็กไม่ดีวะคุณอะ ไปไม่ลาเลย” ผมพูดแค่นี้ ไอ้ก็น่าจะเดาได้
แล้วว่าผมเป็นใคร เขาเงิบไปอึดใจ จนผมเกือบจะคิดว่าเขาตัดสาย
ผมทิ้งแล้ว ดีที่เขาตอบผมก่อน

[เฮียเบลท์เหรออ]

“อ้อ แล้วคิดว่าใครล่ะ” ผมนั่งลงบนเตียง พลังยกต่างหูข้าง

นั่นขึ้นมาดูพร้อมกับยิ้มไปด้วย คล้ายกับมันทำให้ผมนึกไปถึงหน้า
เจ้าของมัน

[เฮียเอาเบอร์เค้ามาจากไหน เค้าจำได้ว่าเค้าไม่ได้ให้เบอร์เฮีย
แน่ๆ] เสียงหนึ่งที่ดูเห็นห่างจากเมื่อคืนลิบลับทำให้ผมแปลกใจ
นิดหน่อย

เพราะผมไม่คิดว่าไอจะผลักตัวเองออกไปจากผมไวขนาดนี้

“ขอไอ้เกียร์มา ทำไมละ เฮียไม่ควรโทร. หาไอ้เหรอก” ผมถาม
ไปอย่างนั้น แล้วรอยยิ้มก็เลือนหายไปจากใบหน้า มันก็ไม่ถึงกับ
เอิร์ตแทบตายหรอก เจอกันวันเดียว แต่ไอ้รู้สึกเฟลก็ต้องมีกันบ้าง
แหละ เพราะผมถูกใจไอจริง ๆ ถูกใจในตัวของเขา แบบที่เป็นเขา
ไม่ใช่แค่ที่เขาเหมือนกับอิน คนที่ผมเคยชอบอีกแล้ว

[ที่จริงก็ไม่ควร]

“...”

[แต่เค้าคิดว่าเฮียโทร. มาก็คงมีธุระมั้ง เฮียโทร. มาทำไม
เหรอก]

“ไอ้ลิมต่างหูไว้ เฮียอยากเอาไปคืน”

[ต่างหูเหรอก] ไอ้ทวน มีเสียงกุกกักดังขึ้นอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนที่จะ
ตอบกลับมาว่า [อ้อ ไซ้ สงสัยจะลิมจริง ๆ]

“อ้อ เราเจอกันที่ไหนดี”

ไอ้เจียบไปอีกรอบ และคราวนี้เป็นความเงิบที่ทำให้ทั้งผม
และเขาต่างรู้สึกไปคนละอย่าง ผมรอคอยด้วยความหวัง ต่างจาก
เขาที่อาจจะไม่อยากมาเจอหน้ากันอีก

[เราไม่เจอกันแล้วดีกว่านะเฮีย]

“...”

[ต่างหูข้างนั้นถ้าเฮียไม่อยากเก็บไว้ เฮียก็ทิ้งมันไปละกัน]

| EP.04 |

“ทำไมล่ะ” ผมถามเขาไปตรงๆ “ที่ไม่อยากเจอกันเพราะมันไม่เวิร์กหรือ”

[มันก็ได้ไม่เวิร์ก คำแค่นี้ไม่ได้คิดว่ามันจะต้องไปต่อ]

“กลัวที่จะไปต่อหรือไง”

[เสียดอยากไปต่อกับเค้าหรือไง หรือแค่อยากเอาเค้าอีกกันแน่ คำไม่ได้ไงนะ จะได้โดนคนอย่างเสียดหลอก]

“มองโนแรงร้ายจังวะ แค่อยากเอาไปเอาคนอื่นก็ได้”

[ไม่หรอก ยังไม่เบื่อก็ก้อาได้อีกเรื่อย ๆ แหละ]

สมกับเป็นผู้ชายเหมือนกัน เข้าอกเข้าใจผู้ชายดีจริง ๆ ติดตรงที่ผมไม่ได้คิดกับเขาแบบนั้น

“เสียดไม่ได้ยึดติดรสนชาติขนาดนั้น อย่างมากก็ไปเอาคนอื่น ถ้าแค่อยากจะเอา”

[สรุปคือเสียดอยากเจอเค้าอีก?] ดูเหมือนไอจะเป็นคนเข้าใจอะไรง่ายกว่าที่คิด

“อ้ออ้อ” ผมก็ตอบรับเขาทันทีเหมือนกัน

[อ้ออ] โอถอนหายใจเฮือก [เจอกก็ได้ แค่คีนต่างหูเค้าก็พอนะ]

“ป้องกันตัวเองจากเฮียจ้งเลยนะ ทำอย่างกับเป็นคนอื่นคนไกลไปได้” ผมพูดทีเล่นทีจริง แต่ความหมายก็ตรงตามที่พูดไปนั่นแหละ

[ป้องกันเฮียจากตัวเค้าต่างหาก ยุงกับเค้ามาก ๆ เดี่ยวจะมานึกเสียใจทีหลัง]

“รู้ได้ไงว่าเฮียจะเสียใจ คนเรามันเลือกแล้ว มันก็ไม่เสียใจกับทางที่ตัวเองเลือกหรอก” อันนี้ผมพูดจริง ๆ ทุกครั้งที่ผมทำพลาดอะไรไป ผมอาจจะแค่เสียใจที่รักคนผิด แต่ไม่ได้เสียใจกับทางที่ผมเลือก เพราะผมเป็นคนเลือกให้เป็นแบบนี้เอง ผมก็โตขนาดนี้แล้วมันไม่มีคำว่าพลาดหรอก ผมตัดสินใจเองทั้งนั้น

[จ้้นก็แล้วแต่เฮีย เอาเป็นว่าเค้าเตือนเฮียแล้วนะ] โอพูดกับผมนี่ม ๆ ทำนองว่าอยากจะเล่นกับไฟก็เชิญ ซึ่งก็ไม่ใช่ไร เพราะผมมีชุดกันไฟและเล่นไฟเป็นประจำ...

ป.ล. ผมล้อเล่นเรื่องชุดกันไฟนะ ผมแค่เปรียบเทียบกับภูมิคุ้มกันจิตใจของผมต่างหากละ ฮ่า ๆ ๆ

“ได้ดี ตามนั้นเลย”

[จ้้นจะให้ไปเจอกันที่ไหน] โอถามผม เห็นเขาใจอ่อนผมก็ยิ้มออกมาได้อีกรอบ

“ให้เฮียเป็นคนเลือกสถานที่เหรอ”

[อ้ออ] โอตอบรับ

“จ้้นก็มาที่ร้านเฮียสิ เดี่ยวให้ดื่มเหล้าฟรี”

[คราวก่อนก็ฟรี คิดว่าคราวนี้เค้าจะติดกับหรือไง]

“แล้วไง ของฟรี ไม่ชอบเหรอ” ผมหัวเราะ

[แล้วตัวเฮียก็พรีด้วยละสิ]

“ก็ถ้าคุณอยากได้ ทางนี้ก็ไม่ต้องใจ”

[ไม่ได้อยากได้เลยเหอะ เหนื่อยจะตาย ทั้งเมื่อยทั้งปวดไป
ทั้งตัว]

“ก็คิดอะไรที่มามาหาเฮียที่ร้าน เพื่อเฮียจะนัดให้ เฮียนัดเก่งนะ”

ผมโฆษณา ไอ้ก็เลยหัวเราะเสียงแบบดูถูกกันกลับมา

[นัดหรือนาบกันแน่]

“ก็ได้ทั้งสอง แล้วคุณมีความเห็นว่ายังไงล่ะ”

[นัดไม่รู้]

“ละนาบล่ะ” ผมกว่นประสาท ไม่ได้คาดหวังคำตอบอะไรจาก
ไอ้ เผลอๆ น่าจะโดนเขาต่อด้วย ว่ายังไม่ทันจะเจอกัน ผมก็ทะเล่
ตั้งตั้ง ทำตัวบอกรี่หือใส่เขาเสียแล้ว

[ก็ดียอยู่]

ตอบมาแบบนี้ สงสัยจะมีนาบกันอีกรอบ

“...”

ไอ้เห็นผมเงิบ ก็เหมือนจะรู้ว่าผมคิดอะไร เขาก็เลยรีบดักคอ

ผม

[แต่มันก็ไม่ได้หมายความว่าเค้าจะมีรอบสองกับเฮียนะ]

“ทำไมถึงเที่ยวคิดแทนคนอื่นล่ะคุณ” ผมถาม

[อ้อ แปลว่าที่เฮียอยากนอนกับเค้าอีก เค้าแค่คิดไปเองสินะ]

“คุณคิดถูกแล้ว”

[ทุเรศ] ไอ้ด่าผม เป็นการต่อด้วยเสียงที่กลั้วหัวเราะอย่างคน
อารมณ์ดี ไม่ใช่การออกปากด่าที่จริงจังอะไร

“นั่น คนสวยสะดวกวันไหนก็โทร. มาบอกละกัน จะรอ”

[ช่วงนี้ต้องไปทำงาน ไม่ว่าง เป็นสัปดาห์หน้าแล้วกัน เดี่ยว

เรื่องวันเวลา เค้าค้อยนัดเฮียอีกที] โอวามาแบบนั้น

“ได้ จั้นแค่นั้นะครับ”

[อะ... อือ]

ไอตอบรับแล้วอีกอักเล็กน้อยก่อนจะวางสายไป ผมหัวเราะอย่างอารมณ์ดีพลางโยนโทรศัพท์ลงบนโซฟาอย่างไม่ใส่ใจ พอคิดว่าจะได้เจอไออีก ผมก็แทบจะรอให้ถึงสัปดาห์หน้าไม่ไหวแล้ว

AI PART

วันเวลาช่างเป็นสิ่งที่ผ่านไปอย่างรวดเร็วอย่างไม่น่าเชื่อ เผลอแปบเดียว วันพรุ่งนี้ผมก็ต้องแวะไปที่ร้านของเบลท์อีกครั้งตามที่เรานัดกันไว้ ทั้งที่วางแผนไว้ว่ามันจะเป็นแค่ความสัมพันธ์แบบคืนเดียวแท้ ๆ ต้องเรียกว่าโชคชะตาหรือดวงช่วยกันแน่ ผมถึงบ้ำลิมต่างหูกูโปรดไว้ที่นั่น...

ตอนแรกเกือบตัดสินใจทิ้งมันไปอยู่แล้วเชียว สุดท้ายก็ไม่ได้ทำ กลับไปเอาก็ดีเหมือนกัน ให้ทิ้งไปอย่างที่ปากว่า ก็ใจหาย

“เป็นอะไรวะไอ นาน ๆ มาเจอกันที มึงดูโคตรเหม่อ”

‘เหม่อ’ เพื่อนสนิทสมัยเรียนมหาวิทยาลัยของผมที่นาน ๆ จะได้นัดเจอกันสักทีถามขึ้นมา ตัวไอ้เหม่อนั้นเป็นเกย์ผิวสวย หน้าหมวย และออกสาว ซึ่งคำถามของมันก็ทำให้ผมหลุดออกจากห่วงความคิดของตัวเอง ทั้งยังจ้องไปที่หน้าเพื่อนสนิทแบบอึ้ง ๆ

ผมก็ลืมนึกไปว่าวันนี้ไอ้เหม่อมันขอเจอผมที่ร้านกาแฟใกล้ ๆ คอนโดเพราะว่ามันคิดถึงผม ตั้งแต่ต่างคนต่างทำงาน ก็ไม่ค่อยมีเวลามาเจอกันสักเท่าไร นอกจากไอ้เหม่อที่ยังพอคบได้ เพื่อนคนอื่น ๆ ในกลุ่มต่างพากันหมั่นไส้ที่ผมเกิดอยากทำตัวเป็นคนดีขึ้นมา เลิกเที่ยว เลิกมั่ว เลิกคบซัอน พวกมันก็เลยรู้สึกวาทศนคติไปกัน

ไม่ได้ ในเมื่อผมดีนัก พวกมันก็ไม่ยุ่งกับผมดีกว่า ซึ่งผมก็ไม่ได้ง้อใครสักคน เอาตามตรง ก็คือผมสบายใจกว่าที่ได้เลิกคบกับพวกมันไป ช่วงนั้นผมตกต่ำมาก ก็ไม่อยากจะโทษเพื่อนฝ่ายเดียว ผมเลือกที่จะเหลวแหลกไปเอง ดีที่ยังกลับตัวมาได้ ไม่อย่างนั้นผมอาจจะเรียนไม่จบด้วยซ้ำ

ไอ้หมอกถือเป็นหนึ่งในผู้มีบุญคุณของผมเลยก็ว่าได้ หากไม่ได้มันคอยตบให้ผมเข้ารูปเข้ารอย ผมก็ไม่รู้เช่นกันว่าอนาคตของตัวเองจะลงเอยอย่างไร ผมอาจจะไปเป็นเด็กนั่งตริกก้อยในบาร์ ‘พิเศษ’ ที่ไหนสักแห่งแบบที่เพื่อนในกลุ่มชอบทำก็ได้

ที่เรียกว่าบาร์พิเศษ ก็เพราะว่าเด็กนั่งตริกก้อยพวกนั้นไม่ได้เป็นแค่เพื่อนดื่มอย่างเดียว หากตกลงกันได้ราคาดี ก็มีขึ้นเตียงกันต่อ ผมไม่อยากจะให้ชีวิตผมลงเอยแบบนั้น ไม่งั้นคงมองหน้าอิน น้องชายเพียงคนเดียวไม่ติดแน่

“หมอก มึงเชื่อเรื่องความรักที่เกิดหลังจากวันไนต์สแตนด์หรือเปล่าวะ” ผมลองเสียงพูดประโยคนั้นดู ซึ่งพอไอ้หมอกได้ยิน มันก็ทำหน้าเหยเกกกลับมา

“อ้อ มึงเป็นอะไร เมายาคุมหรือ”

“มึงจะบ้าหรือไงวะหมอก เม้าห่าอะไรละ” ผมซิ่งตาใส่ไอ้หมอก เพราะไอ้ประโยคที่มันด่าผมเมายาคุมเมื่อกี้ก็ดังพอให้โต๊ะข้างๆ ได้ยิน ทั้งยังหันมามองเราแบบแปลกๆ อีกด้วย มันก็พูดไปเรื่อย ผมเคยกินยาคุมเสียที่ไหนล่ะ ประสาท!

“ก็มึงพูดจาแปลกๆ ใส่กูทำไมละ ความรักจากวันไนต์สแตนด์อะไรของมึง ดูนิทานดิสนีย์มากเลยฟังช่านหรือ มึงไปหางานทำจริงจังดีกว่าไหม จะทำงานร้านสะดวกซื้อไปถึงเมื่อไร”

ผมถอนหายใจเฮือก คำตอบนี้ผมก็ยังตอบไอ้หมอกไม่ได้

เหมือนกัน ที่ผมตัดสินใจลงสมัครงานและทำงานร้านสะดวกซื้อ ก็ เพราะเมื่อก่อนผมเคยทำในช่วงพาร์ทไทม์ มันเลยเป็นงานที่ผมรู้ระบบค่อนข้างดี ผมคิดว่าผมอยากจะเตรียมตัวทำอะไรแบบไม่กดดันตัวเองแบบนี้อีกสักสองสามเดือน แล้วค่อยเริ่มหางานทำแบบที่พวกเพื่อนคนอื่น ๆ เขาทำกัน

“เออ อีกสักพักแหละ” พอโดนไอ้หมอกด่า ผมก็ไม่กล้าที่จะปรึกษามันเรื่องเบลท์นะสิ

“ทำหน้าบู๊บี้แบบนี้มันแปลว่าอีวันไนต์สแตนดอะไรนี่ต้องมีประเด็นใช่ไหม เเล้วให้กูฟังซิ เพื่อกูช่วยคิด” ไอ้หมอกอาจจะรู้สึกว่เมื่อกี้เบรกผมแรงไป เลยเปลี่ยนคำพูดเพื่อให้ผมผ่อนคลายมากขึ้น ผมมองสายตาวจริงจังของไอ้หมอกอยู่สักครู่แล้วก็พยักหน้าช้า ๆ

“อ้อ ก็...กูไปเที่ยวมาเมื่ออาทิตย์ก่อนแล้วตกผู้ได้หนึ่งคน”

ทันทีที่ผมเกริ่นประโยคแรก ไอ้หมอกก็ตบโต๊ะ ทั้งยังชี้หน้าผมด้วย แบบเล่นใหญ่รัชดาลัยเรียเตอร์มาก

“อีไอ ไหนมึงบอกจะไม่ออกแล้วไง ต่อแหล” ไอ้หมอกก็เป็นเสียแบบนี้ พอผมเล่าก็ด่าผมไว้ก่อน ทั้งที่มันยังฟังไม่ทันจะจบเลย!

“นี่มึงจะด่ากูอีกนานไหม กูไม่ได้หามานานแค่นั้นแล้ว นาน ๆ ทีก็ไม่เป็นไรไหมละ ไว้กูทำทุกคืนแบบไอ้ซาลิค่อยด่ากู”

เพื่อนที่ชื่อ ‘ซาลิ’ ที่ผมพูดถึงคนนี้ คือตัวล่ำที่โหดที่สุดในกลุ่มเลยละ อีกทั้งมันยังเชื่อในความเผ็ดแซ่บของมันมากด้วย เพียงแต่ซาลิมันรู้สึกว่ผมเปลี่ยนไป ผมเปลี่ยนตัวตนเพื่อสายตาคคนอื่นทำให้มันเคืองมาก และไม่ยอมติดต่อผมอีก

วันที่ซาลิด่าผมก่อนจะบล็อกการติดต่อผมทุกช่องทางนั้น มัน

หาว่าผมไม่ต่างอะไรจากแอเรียล ที่เป็นเงือกดี ๆ เสือกอยากจะมีขา และผลสุดท้ายผมก็ต้องกลายเป็นฟองอากาศ เพราะในโลกนี้ เจ้าชายไม่มีจริง ผมเองก็ไม่ได้เถียงอะไรมันด้วย อีกอย่าง...ที่ผมหยุด ทำตัวแบบพวกมัน ก็เพราะผมเหนื่อยที่จะเป็นอย่างนั้น มันหมด แพลชั่นที่จะมาบด ๆ ยั่ว ๆ อะไรแล้ว มันต่างหากที่ยกเรื่องแอเรียล มาพูดทำไม แม่ง ไม่เห็นจะเกี่ยวอะไรสักหน่อย

“อิชาลีนะ เกินจะเตือนแล้วมึง” หมอกส่ายหน้าไปมา

“เออ ก็นั่นสินะ” ผมหยิบกาแฟมาดื่มด้วยท่าทางเนือย ๆ

“แล้วตกลงผู้คนนั้นเขาอยากไปต่อกับมึงหรือ” ไอ้หมอกดึง กลับมาเรื่องเดิมได้อย่างเป็นธรรมชาติ

“กูก็ไม่แน่ใจ เขาบอกว่ากุสึมต่างหูไว้ อยากจะคืนให้กู ซึ่งเขาก็อาจจะแค่อยากคืนจริง ๆ ก็ได้” พอผมพูดจบปั๊บ ไอ้หมอกก็ทำหน้า เบ้แบบหมั่นไส้ผมสุด ๆ

“จำ แม่บัวเหนือน้ำ บริสุทธิ์จริงนะมึง ต่างหูโง่ ๆ ทิ้งไปก็ได้ ไหม เขาอยากจะทำมึงอีกนั่นแหละ!”

“มึงนี่ก็สรรหาคำมาแขวะกูได้ทุกประโยคไม่ต่างจากสมัยเรียน เลยนะ” ผมพูดพลางหัวเราะ ไม่ได้โกรธไอ้หมอกจริงจัง พอคิดไป คิดมา มันก็เป็นของมันอย่างนี้มาตั้งนานแล้ว

“อือฮี้ กูก็คือกูจ๋า”

“ครับ ๆ” ผมตอบรับแล้วจิบกาแฟในแก้วอีกรอบ ทั้งที่มันก็ เย็นชืดไปแล้ว

“ว่าแต่มึงล่ะ มึงยังคือมึงอยู่ไหม”

“ฮะ?” ผมงงกับสิ่งที่ไอ้หมอกถาม แต่ต่อมารอยยิ้มก็เริ่มกริ้ม ของมันก็ได้ทำให้ผมเข้าใจทุกสิ่งทุกอย่าง “เรื่องผู้ชายสินะ”

“ก็เออสิ จะมีเรื่องไหน คือถ้ากูเจออิน แล้วอินทำตัวใส ๆ แบบ

ที่มึงทำเมื่อก็กูจะไม่แซะเลย แค่พอดิมันเป็นมึง กูก็เลยอดปากดีไม่ได้” ไอ้หมอกมันก็น่าจะคิดเหมือนเพื่อนทุกคน นั่นก็คือเสื่อ ไม่ว่ายังงี้ก็เป็นเสื่อ กินเนื้อมาทั้งชีวิตก็ยังชอบกินเนื้อ ให้ไปทำตัวเป็นแมวแล้วกินอาหารกระป๋องสำเร็จรูปคงทำอะไรยาก

“กูไม่ได้ทำเป็นใส กูแค่คิดไว้แล้วว่าคนนี่กูจะไม่ไปต่อ” พอไอ้หมอกฟังการตัดสินใจของผม ตาเรียวรีของมันก็เบิกกว้าง คล้ายไม่ค่อยอยากเชื่อในสิ่งที่ได้ยิน

“ทำไมล่ะ นางไม่หล่อหรอ”

“หล่อดี” ผมไม่ปฏิเสธเลย เบลท์คือทั้งหล่อทั้งฮอต พูดถึงเรื่องทางกายก็ลีลาดีระดับตัวพ่อ ถ้าจะลองไปต่อ ไม่ต้องห่วงปัญหาเรื่องเช็กซ์ ติดนิติน้อยตรงเรื่องนิสัย ไม่นั่นใจว่าเขาเป็นคนที่คบแล้วจะทำให้ผมไม่เหนื่อยใจ หรือทำให้ผมได้ความสัมพันธ์ราบเรียบสงบสุขแบบที่ผมต้องการจริงหรือเปล่า

“หนึ่งผ่าน จันคงเป็นปัญหาเรื่องฐานะ หน้าดีไม่มิงบประมาณหรอ” เวลาไอ้หมอกจะคบกับผู้ชายที่ มันก็สำรวจเขาไปเสียทุกอย่าง อย่างแรกต้องหน้าผ่าน อย่างที่สองคือต้องเปย์มันไม่ใช่ให้มันเปย์ (ในกรณีถ้าหน้าไม่ดีมาก ก็จะต้องรวยมากแทน) อย่างที่สาม เรื่องนิตินั้นไอ้หมอกไม่เน้น ค่อยมาปรับเข้าหากันได้ ขอให้สเปกตรงกับความต้องการของมันสองในสามคือหล่อ รวย หรือไม่ก็ดีและรวยหล่อแล้วจนหรือดีแล้วจน หากไม่ลีลาเด็ดจริง ๆ ไอ้หมอกไม่ค่อยไปต่อ เห็นมันไม่เคยดูใจได้ยาว ดูอย่างอื่นกันไม่กี่ทีก็แยกย้าย

“เป็นเจ้าของร้านเหล้า CND (Chill N Drink) Club ตรงทองหล่อ”

“ถามจริงอีไอ” หมอกอ้าปากค้างจนแมลงวันแทบจะบินเข้าไปได้พร้อมกันหนึ่งร้อยตัว

“กูจะโกหกมึงทำไมละ” ร้านเหล้าของเบลท์นี่ะดังมาก ๆ ใน อินเทอร์เน็ต เป็นร้านแนะนำเกือบทุกเว็บไซต์ ยิ่งหน้าเทศกาลยิ่งไม่ต้องพูดถึง ถ้าไม่จองโต๊ะละก็ไม่มีทาง อย่าหวังเลย ดังนั้นการที่เขาคให้ผมดื่มฟรีแล้วลงบัญชีเขาตลอด เขายอมเป็นเจ้าของร้านอย่างแน่นอนไม่มีผิดเพี้ยน ยิ่งไปกว่านั้น เกียรติก็บอกเองว่าพี่ชายของเขาเป็นเจ้าของร้านเหล้า ข้อมูลที่ได้มาจากน้องชายแท้ ๆ ของเขา ไม่มีทางเป็นข่าวที่ผิดพลาดหรือบิดเบือน

“ถามจริงของกูนะ ไม่ได้หมายถึงถามจริงเรื่องนางเป็นเจ้าของร้านเหล้า ถามจริงของกูคือถามมึงนี่แหละจ้า แม่นางฟ้า! ผู้สองในสามมาอ๋อยมึงขนาดนี้จะไม่สนใจจริงดิ มึงจะรอเทวดาที่ไหนมาเป็นผัว”

ผู้สองในสามของไอ้หมอก ก็คือถูกจริตมันจากสองข้อในสามกรณีของเบลท์คือหล่อและรวย อย่างที่ผมบอกไปนั่นแหละ เมื่อก่อนกลุ่มผมชอบเรียกผู้ชายที่เพอร์เฟกต์ประมาณนี้ว่าผู้สองในสามนะ

“นี่พวกมึงยังไม่เลิกมีสเปกเป็นผู้สองในสามกันอีกหรือ เรียนจบกันมาแล้วนะ ช่วยมองอะไรไปให้มันไกลกว่าเรื่องบนเตียงหน่อย” ผมมองไอ้หมอกตาเดียว มันเลยทำอแงใส่

“ไอ กูยังเป็นวัยรุ่นอยู่นะ เลือดร้อนกูยังร้อน ไม่ได้ผันตัวเป็นแม่ชื้ออย่างมึง”

“แล้วก็เลิกด่ากูดักที พวกมึงนี่ยังง โขลิกก็ด่ากูเป็นแอเรียล มึงก็เรียกกูแม่ชื้อมั้งละ นางฟ้าบ้างละ บัวเหือน้ำบ้างละ ตกลงมึงไม่อยากจะคุยกับกูแล้วใช่ไหม”

ชักจะโมโหแล้วนะ ตั้งแต่นั้นมา ไอ้หมอกแทบจะด่าผมไม่ซ้ำคำ นี่ถ้าไม่ใช่เพราะเพื่อนน้อย ผมจะมาปรึกษาแบบนี้หรือ

“เออ ๆ อย่าเพิ่งองค์ลึงลิแม่ เล่าต่อกัน กูยังอยากรู้เรื่องผู้มึง

ถ้าจำไม่ผิด ในเว็บของ CND Club เหมือนจะมีรูปเจ้าของอยู่อะ กู
เข้าไปส่องแป็บ”

“...”

ผมนั่งนิ่ง ไม่ได้ห้ามอะไรไอ้หมอกเลย ตอนที่มันเอาโทรศัพท์
มากด ๆ ดูรูปเบลท์ ทั้งยังนับเวลาไว้ในใจว่ามันจะต้องหวีดในอีก...

ห้า...

สี่...

สาม...

สอง...

“ไถ้ยยย อีไอ!”

เห็นไหมล่ะ

“อะไรอีก” ผมแก้งถามมันไปอย่างนั้น แม้จะรู้ว่าเบลท์ต้อง
ถูกใจกลุ่มเพื่อนผมอย่างแน่นอน เพราะผู้ชายแบบเขา ซาลีจะต้อง
เปรียบว่าไม่ใช่เนื้อธรรมดา แต่เป็นเนื้อวากิวเอห้าแบบพรีเมียมเลย
ต่างหาก มันคือเนื้อวัวที่อร่อยจนแทบละลายในปาก ซ้ำยังทำให้คุณ
กระเสือกกระสนอยากกินอีกแม้จะเคยกินไปแล้ว เพราะติดใจใน
ความอร่อยเลิศนั่นเอง

“มึง ๆ ๆ คนนี้กูขอ อย่าทะเลยนะ เก็บไว้กินเถอะ กินเรื่อย ๆ
เห็น่อยก็พัก จื้อออ” ไอ้หมอกคร่ำครวญ

“หมอก” ผมปรามมัน เพราะมันจะบ้าผู้ชายเกินไปแล้ว ไอ้
หมอกเห็นผมทำเป็นเอือม เลยหันจอโทรศัพท์ให้ผมดูผู้ชายสวมสูท
สีแดงทับเสื้อเชิ้ตสีดำกับกางเกงสแล็คส์สีดำเช่นเดียวกัน และดูไม่
เป็นทางการมากนักที่กำลังยืนฟังเคาน์เตอร์บาร์ของร้านตัวเองอยู่
สายตาหรือว่ารอยยิ้มนิด ๆ ของเขา ทำให้คนที่มองรูปนี้รู้สึกชื่นได้
เลย แม้ว่าเกียร์กับเบลท์จะหล่อพอ ๆ กัน ทว่าการหว่านเสน่ห์แบบ

นี่ เบลท์เก่งกว่าน้องชายเขามาก

“ดูสิไอ มิงดู! เนี่ยคือผู้ชายที่ง้อขอความรักจากมิงอยู่! ทำไมมิงถึงมีบุญขนาดนี้ มิงทำบุญด้วยอะไร ภูจะไปทำบ้าง!”

ดูท่าทางไอ้หมอกจะเพื่อเบลท์จนจับประเด็นที่ผมมาปรึกษา มันไม่ได้แล้ว ผมไม่ได้บอกว่าเบลท์ง้อขอความรักจากผมเลยสักนิด ผมบอกว่าผมไม่แน่ใจต่างหาก!

“เขาแค่ขอเจอภูเพื่อคืนของ เขาไม่ได้ง้อขอความรัก” ผมแก้ประโยคไอ้หมอกอย่างรำคาญใจ

“ซ้ออ้อ! มิงก็ไปเจอเขาสิ ถ้าเขาคืนต่างหูให้มิงเฉย ๆ แล้วแยกย้ายโดยไม่จับมิงกินอีกรอบนะ ภูนอนให้มิงเหยียบหน้าเลย!”